

தனித்திருத்தல்

தி.திருக்குமரன்

தனித்திருத்தல்

தி.திருக்குமரன்

உயிர் எழுத்து

9, முதல் தளம், தீபம் வணிக வளாகம், கருமண்டபம், திருச்சி-1

தனித்திருத்தல்

தி.திருக்குமரன்

தனித்திருத்தல் ஆசிரியர்: தி.திருக்குமரன் உரிமை: தி.திருக்குமரன் முதல் பதிப்பு: டிசம்பர், 2014. வெளியீடு: உயிர் எழுத்து பதிப்பகம் 9, முதல் தளம், தீபம் வணிக வளாகம், கருமண்டபம், திருச்சி - 620001. தொலைபேசி: 91-0431-2483229; 99427 64229 மின்னஞ்சல்: uyirezhutthu@gmail.com. அட்டை வடிவமைப்பு: பைன்லைன் அட்டை அச்சாக்கம்: பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ், சென்னை - 600 014. அச்சாக்கம்: மணி ஆப்செட், சென்னை - 600 005. தாள்: 18.6 கிகி மேப்லித்தோ. பக்கம்: 128. விலை: ரூ.120.

உயிர் எழுத்து பதிப்பக வெளியீடு : 79

ISBN 978-93-81099-52-0

Thaniththiruthal.. Author: **Thi.Thirukkumaran** © **Thi.Thirukkumaran**. Language: Tamil. First Edition: January 2014. Size: Demy 1 x 8. Paper: 18.6 kg maplitho. Pages: 128. Copies: 600. Published by **Uyir Ezhutthu Pathippagam**, 9, First Floor, Deepam Complex, Karumandapam, Thiruchirappalli - 620 001. India. Phone: 0431-2483229. Email: uyirezhutthu@gmail.com Cover Design: **Fineline**. Wrapper Printed at **Print Specialities**, Chennai - 600 014. Printed at **Mani Offset**, Chennai - 600 005. Price Rs. 120.

பதிப்புரை

எழுத்து என்பது என் மொழி. நான் என் வாழ்வில் கண்டதையும், கண்டடைந்ததையும் எழுத்து மொழியில் நிகழ்காலத்தில் மட்டுமல்ல; எதிர்காலத்திலேயும் பேசுவதுதான் எனக்கு இவ்வுலகில் பிடித்தது என்றால் மிகையில்லை.

என்றாலும்கூட சில நேரங்களில் சிலவற்றை எழுத என் மனம் விரும்புவதில்லை. ஓர் எழுத்தாளனுக்கு என்று கடப்பாடு இருக்கிறதென்றால் அது அவன் மனச்சாட்சியோடு வரலாற்றைப் பதிவுசெய்வதுதான்.

எனக்கு எப்பொழுதும் அஞ்சலிக் கட்டுரைகள் எழுதுவது மட்டுமல்ல; படுகொலைகளைப் பற்றியும் வன்முறைகளைப் பற்றியும் உயிர்கள் கொத்துக்கொத்தாக கொல்லப்படுவதைப் பற்றியும் எழுதுவதும் உவப்பானதல்ல.

எத்தனையோ கொடுமையான வன்கொலைகளை - நான் விரும்பாதபோதும் - நான் பார்க்க நேர்ந்துவிட்டது எனக்கு நேர்ந்த சாபம்.

திருக்குமரனின் மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு இது. 'உயிர் எழுத்து' பதிப்பிக்கும் அவருடைய இரண்டாவது கவிதை நூல். பொதுவில் இன்று பதிப்புத்துறையில் கவிதை நூல்கள் விற்பனை ஆவதில்லை என்ற கருத்து நிலவுகிறது. அது உண்மைதான். என்றபோதும் கவிதை நூல்கள் அதன் முக்கியத்துவம் கருதி, இலக்கியப் புலத்தில் இயங்கும் பதிப்பகங்களால் சொற்பமான அளவில் பதிப்பிக்கப்படுகின்றன.

கவிதையில் தொடர்ந்து இயங்கி வருபவன் என்கிற முறையில், கவிதைக்கு அதன் மொழியாளுமையைவிட அதன் உள்ளடக்கம் முக்கியம் எனச் சொல்ல முடியும். தமிழ்க் கவிதை இன்று எத்தனையோ சோதனை முயற்சிகளால் மிகுந்த செறிவோடு இருக்கிறது. என்றபோதிலும் அதன் பாடுபொருள் அப்படி ஒன்றும் உவப்பானதாக இல்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் திருக்குமரனின் 'விழுங்கப்பட்ட விதைகள்' கவிதைத் தொகுப்பும் இப்பொழுது பிரசுரம் காணும் 'தனித்திருத்தல்' கவிதைத் தொகுப்பும் மிகுந்த கவனத்திற்கு உரியன.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளை நாம் வாசிக்கையில் கவித்துவ அனுபவத்தையும் மீறி நம்மீது துயரத்தின் நிழல் படிவதை உணராமல் இருக்க முடியாது. சமகாலத்தில், நம் கண்ணெதிரே நம் சொந்த மக்கள்

மடிவதைப் பார்த்திருந்தோம். அது எத்தகைய துயரம் என்பதை திருக்குமரனின் கவிதைகள் வழியே உணர முடிகிறது. குறிப்பாக, போர்க்காலத்தில் மட்டுமல்ல; போருக்குப் பிந்திய, போர்த் தோல்விக்குப் பிந்திய காலகட்டத்தின் துயரத்தை.

திருக்குமரனின் கவிதைகள் நம் மனசாட்சியிடம் நேரடியாகப் பேசுகின்றன. ஓர் இனத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடியவன் இத்தகைய வாதைகளைத்தான் அனுபவிக்க வேண்டுமா என்ற கேள்வியை அக்கவிதைகள் நம்மை நோக்கிக் கேட்கின்றன. திருக்குமரனின் கவிதைகளை வாசிக்கும் எவரும் இதை உணர்வர். இருந்தபோதும் ஒவ்வொரு தமிழனும் சுண்டிப்பாக திருக்குமரனின் கவிதைகளை வாசிக்க வேண்டும். தகுதியுள்ளவர்கள் இதை வாங்கி அனைவருக்கும் படிக்கக் கொடுக்க வேண்டும். ஏனெனில், இக்கவிதைகள் நம்மை தமிழனாக உணர வைக்கின்றன. இன்றைய காலத்தின் தேவையும் அதுதான்.

சுதீர் செந்தில்

திருச்சி

08-01-20015

வாழ்வுரை

தனிமை

ஆண்டுகளாய் நீளும் யாருமற்ற தனிமை
ஓர் அன்பான ஆறுதல் வார்த்தைக்காக
வாசல் பார்த்திருக்கும் என்புருகும் தனிமை
என்றேனுமொருநாள் இருட்திரை விலகுமெனப் பார்த்திருக்க
அதுவோ இன்னும் இருளடர்ந்து கருந்துளையாகி உள்ளிழுத்து
காலம் அறுந்து உறைந்து போன தனிமை
வதைமுகாம், சிறைகளாலெல்லாம் நிகழ்த்த முடியாதிருந்த உறவுப் பிரிவுகளை
ஆண்டுகளாய் நீளும் குளிர் தேசத்தின் தடுப்புமுகாம்கள் நிகழ்த்திக் காட்டியது
குளிர் தனிமையைக் குத்திக் காட்டும், மனதைச் சிதைக்கும், உடலை வதைக்கும்
அதுவும் தடுப்புமுகாமின் அடைக்கப்பட்ட சுவர்களுக்குள்
உடலும் மூளையும் இயங்க வாய்ப்பளிக்கப்படாமல்
வாழ்வு முடக்கப்பட்ட தனிமையென்பது
குந்தியிருந்து தலையில் கையைவைத்து அழமட்டுமே முடிகின்ற
வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாத கையறுநிலை
எதற்காக இப்படி ஒரு வாழ்வு உருவானதோ அல்லது நானாக வரித்துக்
கொண்டேனோ
அதுவும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை
உலக வல்லரசுகளின் பிராந்தியப் பேராசையும்
இனவாதத்தின் தாட்சண்யமற்ற கொடூரமும்
எம்மைத் தோல்வியடையச் செய்தது
மன ஆறுதலுக்காக மௌனமாக்கியதென்றும் சொல்லலாம்.
இப்படிப்பட்ட ஓர் நிலையிற்றான் 'தனித்திருத்தல்' என்ற
என்னுடைய மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவருகிறது
எதையும் கற்பனை செய்தோ, புனைந்தோ, வலிந்து செருகியோ

எழுத வேண்டிய தேவை எனக்கிருக்கவில்லை ஏனென்றால்
 இது என்னுடையதும் நான் சேர்ந்து நடந்த
 என் இனத்தினதும் அப்பட்டமான வாழ்வு.
 இந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்திராதவர்களுக்கு அல்லது
 புரிந்து கொள்ளவாவது முயலாதவர்களுக்கு
 இது ஒருவேளை மனம் சிதைந்த ஒருவனின் புலம்பலாகக் கூடத் தெரியலாம்.
 பரவாயில்லை

கண்முன்னே இளமே சிதைந்து போனதாம்,
 மனம் சிதைந்தாலென்ன? போகட்டும்.

அழுத்தி நெரிக்கும் இந்த வாழ்வில்
 என்னை இறக்கி வைக்க கவிதையென்ற ஒன்றுமட்டும் இல்லையெனில்
 ஒருவேளை நான் தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பேன் அல்லது
 எழுதுவது நின்று போகிறபோது தற்கொலை செய்து கொள்வேன்
 ஏனெனில் கைகள் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன

இயங்க முடியாமல் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும்
 என் ஆன்மாவின் உயிரை இயக்க

கவிதை தவிர என்னிடம் வேறுமார்க்கங்கள் இல்லை.

எப்படியானதொரு சூழல் என்னை நெரித்தாலும்

அங்கே என்னினத்துக்கு அரசியற் சுதந்திரமோ

விடுதலையோ கிடைத்திருக்குமாயின்

எதுவுமே என்னைப் பாதித்திருக்காது

எந்தப் பாதிப்பையும் நான் சட்டை செய்திருக்க மாட்டேன்

அதுவும் கூட இல்லையென்றானபோதுதான் ஆடிப்போகிறது மனசு.

அப்பா என்பவர் ஸ்கைப்பில் மட்டுமே வரக்கூடியவரென்று நினைக்கின்ற
 என் மகனையும்,

அந்திம காலத்தின் முன் ஒருமுறையாவது

என்னைப் பார்த்துவிட வேண்டுமெனக் காத்திருக்கும்

என் பெற்றோரையும்,

என் இறப்பாவது அங்கேதான் நிகழவேண்டுமென

நான் விரும்புகின்ற என் மண்ணையும்

எப்போது காண்பேனோ தெரியாது?

என்னுடையதும் என்னைப் போன்ற

இன்னும் நூற்றுக்கணக்கானவர்களதும்

இந்த நெஞ்சார்ந்த தாகத்துக்காகவேனும்

என் இனத்துக்கு விடுதலை கிடைத்து எமக்கென்றொரு தேசம் மலரக்கடவது

உணர்வு கலந்த நன்றியுடன்
தி.திருக்குமரன்

அன்பெனும் தனிமை

மஞ்சட்பூச் சணல்வயலின்
மத்தியிலே தனியாக
எஞ்சிப் போய் நிற்கும்
இருட் பச்சை மரம் போல,
வெட்டிரும்பாற் பிளக்கேலா
வீரியப்பாறையினை
தட்டிப் பிளந்துவிட்டுத்
தனியாக நிமிர்வோடு
எட்டிப் பார்க்கின்ற
இளங்குருத்துத் தளிர்போல
தனித்துவமாய் வாழ் பழகும்
தளராத மனமொன்றை
உளையே அறியாமல்
உள் அறையும் உன் தனிமை

தனிமையெனும் ஊற்றிற் தான்
தவிப்புயிர்க்கும் அன்பூறும்
தனிமையெனும் காற்றிற் தான்
தான் பறந்து தாமாகும்
தனிமையெனும் வானிற் தான்
தனையறியும் வெளி தோன்றும்
தனிமையெனும் தீயிற் தான்
தனைப் புடமாய்த் தான் போடும்
தனிமையெனும் நிலம் மீதே
தன்னலங்கள் அற்ற விதை
இனியநறு மணத்தோடு
எழும், இவ்வுலகில்

மகனெழுதும் கவிதை மனத்துள்

என்னை நீ தூக்கி வைத்திருக்கும் நிழற்படத்தில்
உன்னோடு ஒரு காலம் இருந்திருக்கேன் என மகிழ்வேன்
ஆறாம் மாச ஊசி எனக்கடித்த நாளன்று
கூறாமல் போனாயாம் எங்கேயோ, பின்னருளை
கடல் தாண்டி வந்தேதோ கட்டட இருட்டறையின்
கம்பிகளின் பின்னால் நான் கண்ட நினைவிருக்கு

எட்டி எனைத் தொட்டுப் பார்க்க நீ எத்தனித்தாய்
முட்டி விடும் என நானும் முயன்று கை நீட்ட
தட்டி விட்டான் ஒருவன் தள்ளியுனை உதைத்து விட்டான்
பட்டமரம் போல வீழ்ந்தாய் அம்மாவும்
கட்டி எனைப்பிடித்துக் கண்கலங்க, புறப்பட்டோம்
குட்டி என நீ கூப்பிட்ட குரலின்னும்
தட்டுப்பட்டபடி கிடக்குதுள்ளே, இன்றைக்கு
எட்டாத தூரத்தில் எங்கேயோ உள்ளாயாம்

கணினித் திரையில் நீ கண் சிவந்தபடி இப்போ
அணைக்கக் கை நீட்டி அழைப்பாய் நானும் தான்
காற்றில் வெறுங்கையைக் கட்டி எம்மை நாம்
தேற்றிக் கொள்வதிப்போ தெரிகிறது, அப்பா நீ
ஊட்டி விடுவாய் உங்கிருந்து, ஆக்காட்டி
நீட்டுவேன் என் வாயை நீயும் தான் ஆவென்பாய்
ஆளாளை ஏமாற்றல் அறிந்தும் வெறும் வாயை
அசைபோட்டு மென்றெம்முள் ஆறுதல் கொள்ளுகிறோம்

பெற்றோர் சந்திப்பு என்றால் பள்ளியிலே
மற்றக் குழந்தைகட்குத் தந்தை தாய் வந்திருப்பார்

எனக்கு மட்டுமிங்கே எப்போதும் அம்மா தான்
 மனம் கனத்து நானுன்னை வாவென்று அடம் பிடித்தால்
 இனிப்புப் பை அனுப்பி ஏமாற்றி விடுகிறாய் நீ
 எனக்கின்னும் விளங்காததிது தான், எங்கேயோ
 இருக்கின்றாய், இருந்தும் ஏன் வீட்டை வருவதற்கு
 மறுக்கின்றாய் என்ற மர்மம் தான்? விரைவாகப்
 பார்ப்போமெனத் தினமும் சொல்லுகின்ற அம்மாவின்
 நீர்த்தின்னும் போகாத நெடுநாள் வார்த்தைகளைப்
 போர்த்தபடி நானுறங்கிப் போகின்றேன் என்றைக்கோ
 சேர்வாய் எனை என்னும் சிறு கனவின் தாலாட்டில்

●

கலங்கரை விளக்கு

இப்படியாய் எல்லாமே
எதுவுமற்று முடிந்ததடி
இப்பிறப்பின் வரவை
இத்தோடு முடித்து விட
எத்தனையோ தடவை நான்
எண்ணி முயன்றாலும்
காத்திருத்தல் என்ற சொல்லின்
கனதியில் அவை எல்லாம்
நேத்திரங்கள் காணாதென்
நெஞ்சை விட்டு வெளியேற
வாழ்ந்த அந்த நினைவுகளில்
வாழுகிறேன் மீதியினை

கண்கள் திறந்திருந்தாலும்
காட்சி ஒன்றும் தெரியவில்லை
பண் எதுவும் புரியுதில்லை
பாடல்களில், மண்ணுடலில்
உயிர் போய் விடுவதற்கு
ஒன்பது வழி இருந்தும்
துப்பாக்கி சடசடத்துத்
துளைத்துவிட்ட வழியேதான்
கனவுகளோடுயிர் எல்லாம்
கரைந்தோடிப் போனதடி

போன உயிர் போனதுதான்
போம் வழியில் அதிலிருந்த
கனவுகுத்த கண்ணீரின்

கடைசி மனத் துளிகளெல்லாம்
சேடம் இழுத்தபடி
சிதைந்துடைந்து கிடக்கின்ற
மீதி உயிர்களது
மீதினிற் தான் வீழ்ந்ததடி

அடிக்க அடிக்க ஆற்றா முடிவில்
துடிக்கும் எந்த மண் புழுவுக்கும்
கொடுக்கு முளைப்பது கூர்ப்பின் விதியடி
வெடித்துப் பாறை பிளக்க வெளியே
வெட்டிரும்பாடி தலையை நீட்டுது?
குட்டி விதையின் குழந்தைத் தளிரடி
காலம் என்கிற நினைவு வாகனம்
கலங்கலாகத் தெரியினும் அடியிலே
ஓடிக் கொண்டு தான் இருக்குது
உணரடி!

எல்லைகள் தெரியாக் காடுகளுடே
ஏதென்றறியாத் தீவுகள் தாண்டி
கல்லும் ஆணியும் கால்களைக் கிழிக்க
கரைகளே தெரியாக் கடலின் நடுவே
கண்மணி நான் நிற்பினும் எனக்கு
கலங்கரை விளக்காய்த் தெரிவது
இங்கே

உன்னுடை நினைவு மட்டுமே அல்ல
மண்ணுடை நினைவும்தானடி மயிலே

●

நானொனும் ஓரலை

ஆண்டுகளாய் வாழ்ந்தின்று
அடி பெயர்ந்து வீழ்ந்துள்ள
நீண்ட பெருமரத்தின்
நினைப்பில் படாதின்னும்
உயிர் தக்கவைத்துள்ள
ஓர் கிளையின் இளந்தளிர்
நான்

ஆழ்ந்தடங்கிப் போயுள்ள
அடரிரவில் எங்கேயோ
பாழ்விதியை நொந்தமுது
பதைபதைப்பிற் கூவுகின்ற
பறவைக் குரலலையின்
படபடக்கும் ஓரிழை
நான்

முட்டுகின்ற தொடுவான
முடிவிலிருந் தெழும்புகின்ற
வட்டச் சூரியனில்
வழிகின்ற விடியலின் மேல்
பட்டுவிட எத்தனித்துப்
பறக்கின்ற ஓரலை
நான்

எதற்குள்ளோ எங்கோ
எப்போதோ இட்ட முட்டை
அதற்கான காலத்தில்

அவிழ்ந் துயிர்க்கும் அந்நாளும்
எப்போது வருமென்று
எண்ணி அந்த வானத்தைத்
தப்பாமற் தினமேங்கித் தவிப்போடு பார்த்தபடி
அப்பாலே கடலில்
அசைகின்ற ஆமையைப் போல்
இப்பாலே காத்திருந்து
இயங்குகிற ஓர் மனம்
நான்

பறப்பின் தூகம்

கட்டளைகள் எதுவுமே காதிற்
படாமலுக்கு
வெட்டவெளி கிழித்து விண் குளித்து
வீறாக
பொட்டல் வெளி கடல் மலைகள்
பொருட்டாகத் தோன்றாமல்
திட்டமிட்ட இலக்கின்
திசை நோக்கிப் பறக்கின்ற
களைப்பறியாப் பறவை ஒன்றின்
காத்திரச் சிறகாக
இளைத்து நான் சோர்ந்து
இருந்திடமுன் எனையாக்கு

ஆவியள்ளும் கண் சிமிட்டில்
அசைத்துருக்கும் பாடலதில்
பாவி என் நெஞ்சைப் பதைபதைக்க வைக்கின்ற
பாசாங்கறியாத பால் வாயின் சிரிப்பொலியில்
பட்டுண்டு என் நெஞ்சம் பலவீனமாகுமுன்னர்
பாசம் எனும் வேர் படராத பாதை வழி
கட்டுப்பாடிழக்காமல் காலை நடக்க விடு

செம்பால் வழிந்தோடிச் சிவந்த
எம் பயணத்தை
வம்படித்துப் பேசுகின்ற வாய்களுக்குப்
பதில் சொல்லி
என் பலத்தைச் சிறிதேனும் இழந்துவிட
வைக்காதே

இன்னும் நெடும்பயணம் இருக்கிறது
அதனாலென்
கண் வாய் காது பொத்திக் காப்பாய்
என் சக்தியினை

நீண்டு செலும் நள்ளிரவின்
நெடுவான வெளியொன்றில்
தோன்றவுள்ள விடிவெள்ளி தொலைவிலில்லை
அதை நோக்கி
அடித்து நான் பறக்கும் அற்புதத் தினம்
வரையில்
துடிக்கவை என் நெஞ்சை துவண்டுவிட
ஓப்பாதே

என் பறப்பின் தாகம் எதுவென்று
நீ அறிவாய்
மண் தாகமும் அதுதான் மனதிருத்து
விடுதலையே

●

கற்றாளை இதயம்

இலை துளிர்ந்தும் அது உதிர்ந்தும்
பனி படர்ந்தும் அது கரைந்தும்
பூ மலர்ந்தும் அது விழுந்தும்
பருவங்கள் ஆண்டுகளாய்ப் பல ஓடி
என்றோ ஓர் நாளில்
நாம் சந்திக்கின்றபோது
உன்னுடைய பழையவனாய்
நான் இல்லாமற்கூடப் போகலாம்

உன் நினைவுகளின் ஈரப்பதன்
குறையாமல் இருப்பதற்கு
என் நெஞ்சின் ஈரத்தை
ஆண்டுகளாய் இறைத்து முடித்துவிட்டேன்

உன் நினைவுகளுக்காக மட்டுமே
செலவழிக்கப்பட்ட என் மூளைச்செல்கள்
புதையுண்ட ராஜதானியில் இருந்து
எடுக்கப்பட்ட கல்லைப் போல
ஆயிரம் கதைகளைச் சுமந்தபடி
வெடித்துப் போய்க்கிடக்கிறது

செல்களில் உறைந்துள்ள
நினைவுகளைப் பிரித்தெடுக்கும்
தொழில்நுட்பத்தை
நீ வரும் அந்த நாளில்
யாரேனும் கண்டுபிடித்திருந்தால்
உன் பற்றிய

என் நினைவின் வார்த்தைகளை
உயிர் ததும்பும் ஓசைக் கவிதையாக
ஒருவேளை
உன்னால் படிக்க முடியலாம்

கிணற்றடி வாழையின் பசுமையாய்
உனிலன்று படர்ந்திருந்த நான்
இன்று
ஆற்றோட்டம் நின்றுபோன நிலமாய்
வெடித்துப் பிளந்து போயிருக்கிறேன்
ஆயினும்
நீ என்னைக் காணப்போகும் அந்த நாளில்
என் கற்றாழை இதயம்
மனத்தரிசில் தன்னைப் பிழிந்து
ஆவி உயிர்ப்பை அகத்துறிஞ்சி
நெகிழ்ந்து குழைந்துருகி நீராகி
காதலைத் துமிக்குமடி
கண்ணில்

●

அழுவதற்கேனும் அனுமதியுங்கள்

ஆண்டுகளாய் நாமின்னும்
அடக்கி உள்ளே வைத்துள்ள
மீண்டெழுந்து விட முடியாச் சோகத்தை
தொண்டைவரை
குமுறி உள்ளேயே குமைந்தெரிந்து கிடக்கின்ற
வார்த்தைகளுள் அடக்கேலா வலியை
வாய் விட்டு
கத்தி அழுதெங்கள் கண்ணீரைப் பூவாக
செத்தழிந்து எம் சனங்கள்
சிதைவடைந்த மண் மீது
பெய்து எம் மனசின்
பெரு நெருப்பைத் தணிப்பதற்கு
ஓர் வாய்ப்புக் கொடும் என்றே
உம்மை நாம் கேட்கின்றோம்

நிழற்படங்கள் இல்லை இங்கே
நினைத்தவுடன் பார்ப்பதற்கு
நினைவிடமும் இல்லை எங்கள்
நெஞ்சிறக்கி வைப்பதற்கு
கண் முன்னே அவர் வீழ்ந்த
கதை சுமக்கும் நிலமொன்றே
இன்னும் கிடக்கிறது ஏதிலியாய்
அதன் மேலே
ஓரே ஓர் மெழுகுவர்த்தி
ஊன்றி, ஊர் கூடி
உள் நெஞ்சக் கதையெல்லாம்
ஊன்றி, மனம் தணிக்க

ஓர் வாய்ப்புக் கொடுமென்றே
உம்மை நாம் கேட்கின்றோம்

வயிற்றில் சுமந்தபடி
வாய்க்கால்கள் ஒவ்வொன்றாய்
உயிரைக் கை பிடித்தபடி ஓடி
பெற்றெடுத்து
ஆசையாய்ப் பெயரிட்டு
அவர்கள் போய் விட்டார்கள்
என்ன பெயர் வைத்திருப்பார்
எமக்கென்று தினம் கேட்டுக்
குடைகின்ற இந்தக்
குழந்தைகட்கு உம் பெற்றோர்
கடைசியாய் உம்மோடு வாழ்ந்ததென
வாய்க்காலை
கை காட்டி விடலன்றிக் காத்திரமாய் எம்மாலே
என்னதான் பதில் சொல்ல இயலும்?

அவரார்வம்
மண்ணைப் பிளந்தேனும்
மறைந்துள்ள தம் பெயரை
கண்ணிற் கண்டு விடும்
காட்டாறாய் இருக்கிறது
கரையை அது உடைக்கும்
காலமிப்போ உம் கையில்
திரைபோட்டுக் கிடக்கின்ற
தீராத வெஞ்சினத்தின்
வேகத்தைக் குறைப்பதற்கு
வேறு வழியில்லை அதால்
நாமழிந்து போன மண்ணில்
நடந்துருண்டு அழுவதற்கு
ஓர் தருணம் கொடுமென்றே
உம்மை நாம் கேட்கின்றோம்

●

இயக்கிய வார்த்தைகள்

எப்படியோ எவ்விதியோ எதிர்பார்க்கா இடமொன்றில்
ஏறப்பட்ட ஒரு சின்னச் சந்திப்பு வளர்ந்தோடி
இப்பிறப்பில் என்றைக்கும் எதுவந்தும் மறக்கேலா
இறப்புவரை வரப்போகும் இத நினைவாய் ஆனதடி

சேர நாட்டினது செழுங்குளுமைத் தளதளப்பு
சிந்தாமற் சிந்தியெனைச் சிலிர்க்க வைக்கும் விந்தையுந்தன்
ஓர் விழிப்பார்வையிலே ஒழுக புன்சிரித்தாய்
உயிருருகி ஓடி அப்போ உன் காலை நனைத்ததடி

என்னிலமை தானுனக்கும் இருந்திருக்கும் ஏனென்றால்
எப்படியோ ஓர் பேச்சை எடுத்தாய் எமைச் சுமந்து
தன்னுடைய பாதை வழி போகின்ற புகையிரத
தாளில்லாச் சாளரத்தைத் தாண்டுகின்ற ஊர்களைப் போல்
எமைக் கடந்து சென்றுவிட்ட எமதெமது வாழ் கதையை
எமையறியாதெமக்குள் நாம் ஏன் தானோ பகிர்ந்து கொண்டோம்

ஊரொன்றில் நீயிறங்கிப் போனாலும் அதன் பின்னர்
உன்னை நான் ஒரு போதும் காணவில்லை என்றாலும்
தீராத எம்பேச்சுத் தீரவில்லை ஊடகத்தால்
தேசங்கள் கடந்தலையாய் தினம் பேசித் திரிந்ததடி

எத்தனை மலைகடல் கடந்திருந்தாலும்
எத்துணை அருகில் நாம் இருந்துகொண்டிருந்தோம்
இத்தனை காலம் நாம் இயக்கிய வார்த்தைகள்
இனி வரும் காலமும் இயங்கிடும் கேளடி!

பேச்சுறுந்த இந்தப் பெரும் மௌனக் காலத்துள்
நீச்சலடிப்போமெம் நினைவுகளில் என்றைக்கோ
மூச்சுறுந்து போகுமுன்னர் முன்னரைப் போல் பயணமொன்றில்
முதுமை வந்திருந்தாலும் முயன்றேனும் கண் விரித்து
ஆளாளை எப்படியும் அடையாளம் கண்டிடுவோம்
அதுவரையில் சுகமாக
நீ வாழவேண்டுமடி நிம்மதியாய்.

●

உனக்கான அருகதை

காட்டாறு

எங்கள் வேர்கள் பற்றி உள்ள
கரையை அரிக்கத் தொடங்கியபோது
விழுதுகளை இறக்கி
விழாமல் நின்று கொண்டு
வேர் வலைகளை விரித்து
மண்ணை இறுகப் பற்றினோம்
அப்போதில்
பக்கவேராகக் கூட நீ
பங்களிப்புச் செய்திருக்கவில்லை
வேரோட்டம் பற்றி மட்டுமே
விமர்சித்துக் கொண்டிருந்தாய்

காட்டாற்றின் பலவந்தம்

கேட்பாரற்று உள் நுளைந்தபோது
வேர்களால் கற்களைக் குடைந்து
வேகத் தடைகளைப் போட்டோம்
உயிர் கொடுத்து
பாதையைக் கூட அடைத்தோம்
அப்பொழுதில் நீ
கழிவறையில் பொழுதுபோக்காகப் படித்த
காலாவதியான கோட்பாடுகளுக்குள்
வேகத்தடை முறைமை வரவில்லையென
காட்டாற்றின் அருகில் நின்று
கத்திக் கொண்டிருந்தாய்

காட்டாறு மட்டுமே எனில்
கையாண்டிருப்போம் நாம்
எமக்கான நிலப்பரப்பை
எமதாக்கி வைத்திருப்போம்
கண்டத்தகடு பிளந்து

கடல் புகுந்தபோதுதான்
ஊட்டம் குறைந்து உடைந்து போனோம்

ஒவ்வொரு வேர் வேராய்
உயிரறுந்து போம் போதும்
அவ்வளவு ஓலங்கள் அழும்போதும்
காட்டாற்றை நோக்கி
ஓர் கல் கூட எறியாத நீ
எப்படிப் போராடுவதென்று
எமக்குச் சொல்லித் தருகிறாய்

இப்போதில்
நாம் சிதைக்கப்பட்ட காட்சியை
மிக ரசித்து
மாலைத் தேனீராய் சுவைத்துக் குடிக்கிறாய்
குடி

சிதைந்த காயத்தால் இன்னும்
சீழ் ஊற்றி வரும் நிலையில்
அதைச் சொல்லிச் சொல்லி
ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறாய்
ஆடு

கந்தக வாசனையே
கண்டிரா உன் மூக்கால்
கட்டமைப்பின் பிழை என்று
கத்தித் திரிகிறாய்
கத்து
ஒன்றை மட்டும் புரிந்துகொள்

விருட்ச இருப்பின் விதைகள்
மண்ணில் மட்டுமல்ல
மனசிலும் முளை விட்டிருக்கிறது
மண்ணில் விருட்சம் மரித்தது போலிருந்தாலும்
மனசில் விருட்சம் மரணிப்பதே இல்லை
மனசின் அகக் காட்சிதான்
மண்ணின் யுகக் காட்சி
அது
தேவை தீரும் வரை
திரும்பத் திரும்ப எழும்

பித்தனின் காதற் பிறை

இல்லாதவற்றால் எழுந்து
இருக்கின்ற வானம்போல்
சொல்லிவிடாக் காதலதன்
சுமை நிறைந்த வார்த்தையைப் போல்
எல்லையைக் கடந்துருவாய்
எங்கோ நீ இருந்தாலும்
சில்லுக்குள் சில்லாக
சிறகடித்துச் சுற்றி என் முன்
படிமமாய் உரு ஆகிப்
படர்கின்றாய் என் மேலே

துடிப்பின்னும் தொடர்ந்தாலும்
துவண்டுவரும் நாடியதன்
பிடிப்பற்றுப் போகின்ற
பேதமுறு ஒலியைப் போல்
மெதுமெதுவாய் மௌனத்தை
மிகை நீட்டி உயிருறவு
அதுவாக அறுந்து விழ
ஆனவரை முயலுகிராய்

எக்கி என்னுள்ளே வைத்திருக்கும் உன் நினைவு
திக்கு முக்காடித் திணறுதடி முடியாமல்

விக்கினால் தும்மினால் வேதனை விம்மினால்
அக்கறையோடு எண்ணுறாய் என்றுதான்
இக்கணம் வரை நான் நம்புறேன், நம்பியே
எக்கணம் தலையிலே ஏறினும் மீண்டு நான்

சிக்கலை அறுத்துச் சினம் தணிந்தடங்குறேன்

எத்துணை தொலைவிலே நீ இருந்தாலும்
எத்துணை அருகிலே இருக்கிறாய் என்பதை
இத்துணை வார்த்தைகள் சொல்லுதோ அறிகிலேன்

செத்தெனைச் சொல்லவும் சித்தமாயிருக்கிறேன்
பித்தனின் காதற் பிறைதனை அன்பொடு
முத்தத்தோடுனில் சூட்டிட மாட்டியோ.

●

வற்றிய கடல்

இதற்குமேலும் உன்னால்
எதுகுமினித் தாங்கேலா
எதற்கு மனமே நீ
இன்னும் இழுத்தடிக்கின்றாய்?

உயிருக்குச் சொல் உடலில்
ஓடியது காணுமென்று
மயிரளவும் மதிப்பில்லா
மண்ணான வாழ்வொடு வீண்
மல் வேண்டாம் போதுமென
மதி உரை நீ, ஆறுதலாய்
சொல்வதுபோற் சொன்னால்
உயிர் கேட்கும் சொல்லிப் பார்

ஓய்வில்லாப் பயணியாய்
உட் சென்றும் வெளி வந்தும்
தேய்மானம் இல்லாமல்
தீராமல் திரிகின்ற
மூச்சோடு பேசி முடிவைக் கேள்
முயன்றாலும்
வீச்சற்று விழப்போகும்
வீணுடலின் பாதைகளில்
காலத்தைத் தாழ்த்தாமல்
கலையச் சொல், வீழ்ந்தாலும்
எவருமே எடுத்தேந்த
இல்லாத இவ்வுடலில்

அவமாகக் காலத்தை
அழிக்காமல் போகச் சொல்

தினமும் மடிப்படைந்து
தீவிரமாய் எண்ணி எண்ணி
கனவும் கண்ணீரும்
கண்களுக்குள் வடிக்கின்ற
மூளைக்குச் சொல்
முட்டாள்த்தனத்தை எல்லாம்
வேளைக்குக் குறைத்து
வெறுந் துடிப்பை நிறுத்திவிட்டு
புலன்வதைக்கும் பொறிமுறையைப்
போட்டுறைந்து போ என்று,
கலங்கடிக்கும் கட்டளைகள்
காணும் என்று சொல்லி விடு

வற்றிய கடலாக
வறண்டுடைந்த நிலமாக
இற்று வீழ்ந்துவிட்ட மரமாக
இயல்பற்றுந்து
செத்துயிர்த்துச் செத்துயிர்த்துச்
சிதைவானேன்? என் மனமே
இத்தனைக்கு மேல் பிறப்பால்
ஏலாது சீக்கிரமாய்
முற்றுப்புள்ளி வைத்தினை முடி.

●

அப்படியே போ

விம்மி அழுதென்னை
வீழ்த்தாதே, மூக்கிழுத்து
கம்மிய குரல் செருமிக்
கதைக்காதே, உனைவிட்டு
எப்படியென் வாழ்க்கையென
ஏதுமினிச் சொல்லாதே
முப்பொழுதும் உன் நினைவே
மூச்சென்று முனகாதே

எப்பொழுதோ எம் வழிகள்
எழுதப்பட்டாயிற்று
இப்பொழுதே எம் இருப்பு
எமக்குத் தெரிகிறது
தப்பான காலத்தின்
தாள் திறந்து இவ்வளவும்
எப்படி நாம் வாழ்ந்திருந்தோம்
எனுமுண்மை புரிகிறது

போகப் போவதென்று
புறப்பட்ட பிறகென்ன
தாக நினைவும் தவிப்பும்?
தள்ளாடும்
மோக நினைவை
முழுதும் எரித்து விடு
ஆக வேண்டியதில்
ஆயத்தப்படுத்துன்னை

சிவப்பு நரம்பூறிச்
சிந்தும் விழிகளினால்
தவிப்பொழுகப் பார்த்தென்னைத்
தள்ளாட வைக்காதே
நெஞ்சயர்த்திப் பெருமூச்சை
நெரிப்பது போல் விட்டெந்தன்
கொஞ்ச உறுதியையும்
குலைக்காதே, சாவீட்டு

காரியத்தை முடித்த
காடாற்றுப் பூசாரி
வாரிச் சுருட்டி
வந்த இடம் பார்க்காமல்
நேரே பார்த்தபடி
நிம்மதியாய்ச் செல்வதுபோல்
அப்படியே போ
அணுவளவும் திரும்பாதே
இப்படியே என் பாட்டில்
ஏதோ நான் போகின்றேன்

வீழ்ந்தாலும் வாழ்வேன்

கையைக் கூடக் காட்டாமலும்
தலையைக் கூட ஆட்டாமலும்
எதற்கென்றே புரியாமல்
என்னிலிருந்து
நீ போன பின்னாலும் கூட
கருக்கட்டிய மேகங்கள்
வானத்தில் கூடும்
ஊழி உடுக்காகும் இடி
என்னை வெட்டி வீழ்த்திய
உன் இமை வெட்டாய்
மின்னல் வெட்டி மழை பொழியும்
நிலம் நனைந்து ஈரலிக்கும்
ஆனால் அதில் குளிர்ச்சி இருக்காது

இன்றைய நாட்களில்
பனிப்புகையின் நடுவே
உனக்கு மங்கலாகத் தெரிகின்ற
என் உருவம்
நாளுக்கு நாள் கூடுமுன்
தேகச் சூட்டின் தகிப்பில்
ஆவியாகி அகன்று போகலாம்
போகும்.
கால அலை அடித்து
உன் மனக்கடற்கரையில் இருக்கும்
என் நினைவுச் சுவடுகள்
அரிக்கப்பட்டு விடலாம்

விடும்,
 ஒன்றாக இருந்துடைந்த
 லெழுவியாக் கண்டம்போல்
 சிதையுண்டு போன
 ஓர் புராதன நினைவாய்
 நான் உனக்கு ஆகிவிடலாம்
 ஆகும்

காலுதைத்து
 தலை கொண்டு பிளந்து
 ஏதோ ஓர் நிலப்பிதிர்வில்
 ஊற்றின் ஓர் துளியாக
 உயிர்கொண்ட நான்
 ஓடி ஓடிச் சிற்றாறாகி
 அனுபவக் கிளை ஆறுகளையும்
 அணைத்தபடி பேராறாய்
 இனியும் ஓடிவிட முடியாத
 ஓர் மலையுச்சிக்கு வந்துவிட்டேன்
 கீழே அதலபாதாளம்
 எந்த நொடியும் இதிலிருந்து
 நான் உருண்டு வீழ்ந்துவிடக் கூடும்
 வீழ்வேன்
 ஆனாலும் என் வீழ்ச்சி
 விழும்போதும் அழகாகும்
 நீர் வீழ்ச்சி போலத்தான்
 அழும்படியாய் ஏதும் இருக்காமல்
 நிலம் மலர
 அழகாகத்தான் வீழும் அறி

●

அழிக்கப்படும் சாட்சியங்கள்

அலைக் கரங்களை
மார்பில் அடித்தடித்து
உரக்க அலறியது கடல்
அதன் குரலில்
இத்துணை ஆண்டுகாலக் கனவுகளும்
கண் முன்னே கலைந்து போய்
கந்தகப் புகையான ஏக்கம்
கப்பிப் போய்க் கிடந்தது

தட்டிக் கேட்க யாருமற்ற தைரியத்தில்
அதன் கறுத்த மேனியில்
சன்னங்களைக் கொட்டிப் பொழிந்து
கூத்தாடியது நிலவு

வான வல்லாதிக்கமோ
தன்னால் தீட்டப்பட்ட திட்டம்
தீரும் வரைக்கும்
ஏனிதென்று கேட்க எவரையும் விடாமலுக்கு
அடர்மௌன ஒலியால்
அனைத்தையும் மூடியது

இரவுப் படுகொலைகளின்
சாட்சிகளும், எச்சங்களும்
வெண் நுரைகளாய் அடைந்து போய்க்கிடக்கிறது
கரை முழுவதும்

மாபெரும் அவலப் பிரளயம்
அடங்கிய அதிகாலையில்
எதுவுமே தெரியாததுபோல்
எழுகின்ற வெய்யோனால்
தேடி அழிக்கப்படுகின்றன
அத்தனை சாட்சியங்களும்

மீண்டும்
இருளத் தொடர்கிறது
இரவுப் படுகொலைகள்
புலர
அழிக்கப்படுகின்றன சாட்சியங்கள்

ஆனாலும்
கடல் வற்றிப் போகாதென்ற
காலப் படிப்பினையில்
உடலைச் சுமக்கிறது
உயிர்

●

மாறாது நீளம் பருவங்கள்

என் நினைவுகளற்று
பாசி படிந்துபோய்க் கிடக்கும்
உன் மனப்பாறையில்
ஏறி உட்கார முனைந்து
இடுப்பொடிய வீழ்வதுதான்
என் வாழ்நாட்களுக்கான
இப்போதைய காலம்

வாழ்ந்த நாட்களின்
வசந்த நினைவுகள்தான்
வாழும் நாட்களின்
இலையுதிர் நிலையினை
எப்படியோ தாங்கி ஏந்திச் செல்கிறது

மொட்டரும்பும்
பருவமினித் திரும்பாதெனினும்
இதழ் திறந்து
பூ மலர்ந்து மணம் அவிழ்ந்த
அன்றைய காலம்
எழுந்தெழுந்து வரும் மூச்சில்
இன்றைக்கும் கமழ்கிறது

நானின்னும் உணரத் தலைப்படாத
பூமிப் பந்தின் வேகச் சுழற்சியில்
என்றைக்கோ
எங்கேனும் இடறுப்பட்டாவது
எமக்கான பருவமென்றொன்று

வந்துவிடுமெனக் காத்திருக்கும்
என் தந்தையர் தேசம் போல
காலத்தின் முதுகில் நானும்
என் முதுகில் காலமுமாய்
மாறி மாறிச் சவாரி செய்கிறோம்

அவளைப் போலவே புதிர் நிறைந்ததாய்
அறிந்துவிட முடியாமலும்
அர்த்தம் புரியாமலும்
அகன்று விரிகிற வெளியில்
நானும் தேசமும் காலமுமாய்
நேற்றைய நினைவுகளைப் பருகி
இன்றைய மன வயிற்றை நிறைத்துக் கொண்டு
நாளையைத் தேடி நடக்கிறோம்

போதாத காலத்தைப் புறந்தள்ளல்

இத்தனை காலமாய்
இடர் கடந்து நடந்து வந்த
அத்தனை வலிகளையும்
அலட்சியமாய் மேம்போக்காய்
அதுக்கென்ன உன்னை
ஆர் கேட்டார் எனச் சொல்லி
ஒதுக்கி ஓர் புறத்தில் தள்ளுங்கள்
ஒடியேன் நான்

எப்படித்தான் சாகாமல்
இதைத் தாண்டி வந்தீர்கள்
தப்பாமற் சாதலே தர்மம்
தவறி வந்து
எப்படியும் மீண்டு எழுவமென்றால்
ஏற்கேலா, முடியாது
அப்படியே நெருஞ்சி முள்ளை
அள்ளி வார்த்தைகளால்
அறையுங்கள் முகத்தில்
அசையேன் நான்

நுனி நாக்கில் ஆங்கிலத்தை
நொடிப்பதற்குத் தெரியாத
உனையும் ஓராளாக ஒண்ணோம் நாம்
ஒதுங்கிச் செல்
ஆண்டுகளாய் நாம் அணிந்த
ஆடைகள்தான் அதற்கென்ன?
அகதிதானே நீ அணி, புத்தாடை

வேண்டவும் வழியில்லை
வீணாய் ஏன் வீறாப்பு? கொதிக்கின்ற
தன் மானத்தைத் தட்டிப் பாருங்கள்
தளரேன் நான்

மீண்டுவர இயலாத
மிகக் கொடுமைச் சிறைகளினைத்
தாண்டி இங்கே வந்ததெல்லாம்
தளர்ந்துடைந்து போக அல்ல
ஏதோ கடமையின்னும் இருப்பதுதான்
அதுவரையில்
போதாத காலத்தைப்
பொறுப்புணர்ந்து கடப்பேன் நான்

எதற்காக என் பயணம்
இழுத்தோடி வந்ததுவோ
எதற்காக இத்தனை பேர்
இவ்வளவும் வந்தாரோ
அதற்கான புள்ளியினை
அடையும் வரை என்னை விட்டு
சிதைந்துடைந்து போகாதே
சீவனே என் சிவனே

●

தூலயஹ்ண

வீணீர் வழிகையிலும்
விம்மி உடைகையிலும்
ஏனின்னும் இறக்கவில்லை
என நொடிந்து முகம் புதைத்து
சூடாய்க் கண்ணீரைச்
சுவாசத்தைச் சொரிகையிலும்
ஓடாமல் என்னோடே
ஓட்டிக் கிடந்தபடி
அத்தனையும் உன்னுள்
அகத்துறிஞ்சி நானாகி
எத்துணை அன்போடு
என் பிடரி வருடுகின்ற
மொத்தமாய் எனையறிந்த
முதற் பெண்ணே! ஒருவேளை
இயற்கையாகத்தான்
என் சாவு நிகழுமென்றால்
உன்னுடைய மடியிற் தான்
உயிரவிழும், தலை சரியும்

நாரி கொதித்தாலும்
நடந்து கால் வலித்தாலும்
ஆரிருக்கார் உனைவிட்டால்
அமுக்கிவிட, கைகளுக்குள்
அவளாக நீதானே
அணைத்துச் சூடேற்றுகிறாய்
எவளாலும் உன்னைப் போல்
இத்தனை முத்தத்தை

வருடக்கணக்காக
வாய் வலிக்க வாங்கேலா

திருட்டுக் காமத்தை
தீர்ப்பதற்குத் தீராமல்
அருட்டி உன்னுடலை
அளைகையிலும் அசராமல்

உருட்டும் திசைக்கெல்லாம்
உடல் வளைப்பாய் என் அன்பே!

கலவி முடிந்த கணத்தில் மெதுவாக
விலகிப் படுக்காய் வேறு திசை பார்க்கமாட்டாய்
புலரும் வரை என் மேலே
பூத்திருப்பாய், காலையிலே
புன் சிரிப்பாயெனைப் பார்த்து
புதுப் புது அர்த்தத்தில்

என் வாழ்வு எனைப் பார்த்து
ஏளனமாய்ச் சிரிப்பதுவும்
உன்னுடைய சிரிப்புக்குள்
ஒளிந்து கொண்டிருக்குதென்று
கண்ணோரம் வழிகிற நீர்
காதிற்குள் சொல்கிறது

●

படர் மௌனம்

பிரிவின் துயர் உன்னைப்
பிழிந்து உருக்குகையில்
அருவிபோற் சொரிந்து அழுது விடு
உள்ளடக்கி
எரிந்தெரிந்து நெஞ்சால் எதுவுமே பேசாமல்
முறிந்த மரம் போல முகஞ்சரிந்து கிடக்காதே
பாழடைந்த கல்லறைபோற்
பரவுகின்ற உன் மௌனம்
தோளை உலுப்பியுந்தன் துயரெனக்குச் சொல்லுதடி.

நீளுமெம் பிரிவென்று நினைத்தோமா
அன்பூற
வாழ்த்தான் சேர்ந்தோம் வலிய விதி
எம்மிடையே
எழுதுகின்ற கதைகளுக்கு என்னதான்
நாம் செய்வோம்
தொழுதுகொண்டு வாழ்துயரம் தொலையோணும்
என்பதற்காய்
உழுது விதைத்த மண்ணில்
உரம் போட நினைத்தேன் நான்
அழுதழுது நீயும் அனுசரித்தாய் எம் சேர்வின்
விழுதொன்றும் உன்னோடு
விருட்சமாய் வளர்கிறது
எழப்போகும் அதனுடைய
எதிர்காலத்துக்காயேனும் 'அழுதாத்து'
உன்னுடைய
அடர் மௌனம் கரையட்டும்

புறாவின் குறுகுறுப்பை ,புன்னகையைச்
 சுமந்தபடி
 உறவு கொண்டிருந்த காலத்தில்
 உணர்வொழுக
 இறக்கும்வரை உன்னோடு இருப்பேன்
 என்றன்று
 உறக்கத்திலும் நீ சொன்ன ஒட்டுறவை
 எண்ணிப் பார்
 மறக்கும் பழக்கமென்றும்
 மனிதருக்கு உண்டெனினும்
 கிறக்கம் தருமன்பும் கிழிந்துறைந்து போமோடி?

உன் விழி பாய்ச்சிய உயிர் கவர்
 காந்தமும்
 உன்னுடல் வீசிடும் ஒருவகை
 வாசமும்
 இன்றுமென் நாசியில் எழுந்தெழுந்தாறுது
 கண்களில் அலையலைக்
 காட்சிகளாகுது
 குன்றென இருந்த நான்
 குமைந்து குலைந்துயிர்
 சென்றெனை விட்டு சிதம்பிப் போம்வரை
 உன்னுடை வாசமும் கண்ணுமே முடிவிலும்
 என்னுடன் சென்றிடுமென்பதைப் புரியடி!

புலம்பெயர் குளிர்ப்புழுக்கம் புரியாமல்
 மிகப் பெரிதாய்
 புலப்படலாமுனக்கென் புன் வாழ்வு
 இங்கே நாம்
 'விலங்கொடு' விலங்காய்
 வேறொரு மனிதராய்
 கலங்கிய மனசொடு காலம் கடத்திடும்
 நிலமதில் வந்துநீ நிற்கிற வரைக்கும்
 உலக உருண்டையின் ஒட்டடை
 உணராய்

பிரிவென்னும் தீயெரியப்
பெரும் மெளன எண்ணையினை
தெரிந்தே நீ ஊற்றுகின்றாய் தீய்வென்று
தீயட்டும்
உருகுகின்ற மணம் விழுதை
உறுத்தாமற் பார்த்துக் கொள்

எத்தனையெத்தனையோ பேரின்னும்
இது போல
தத்தமது வாழ்விற தகிப்பதற்கு
எவரெல்லாம்
மொத்தமாய் முழுதான காரணமோ
அவர் நோக்கி
இத் தீயில் ஓர் கவளம் எடுத்துப்
பலம் சேர்த்து
மொத்தமாய் அவரழிய மூசி எறி
ஓர் தேசம்
பத்தரை மாற்றுத் தங்கமாய்
பரிணமிக்கும்
அத்தினத்தில் நானுன்னை அடைவேன்
அதன் பிறகே
மடிவேன் நான் உன்னுடைய
மடியில்

●

காணுதற்கான நெஞ்சக் கனா

உள்ளங்கை வேர்த்து
உடல் கொதித்துக் கண் செருக
அலை கரையை அலம்பியதாய்
அலைந்திருந்த என் கரத்தை
தளம்பாமல் நீயும்
தட்டி விட்டிருக்கலாம் தான்

பெரு மூச்சில் நெஞ்சயர்ந்து
பெருக, செடிப் பூவைப்
பருக வண்டு செட்டை
பறத்தி அடிப்பதுபோல்
இருண்ட கண்ணிமைகள்
இருதயம்போல் அடிக்க முன்னே
ஒருதரம் நானுமென்னை
உலுப்பி விழித்திருக்கலாம்தான்

'கோமா' போல் புலனெல்லாம்
குளைந்து மயக்க முற
ஏமாந்து போய் நாமும்
எமை மாந்திக் கிடந்துவிட்டோம்

வறண்ட நிலம் வான் மழையை
வழித்துறிஞ்சிப் புகைவதுபோல்
திரண்டுவந்த உடற் தீயைத்
தின்றவிந்து நனைந்துவிட்டோம்

கால விதி எம்மைத் தன்

கடிய இருட் பாதைகளால்
 ஓலமிட்டழ அழவும்
 ஒவ்வொன்றாய்த் தனித்தனியாய்
 கீலமாயெம் பாதைகளைக்
 கிழித்து வேறாக்கி விட
 ஞாலச் சுழற்சியினில்
 நாம் பிரிந்து சென்றுவிட்டோம்

நாளையிலே ஓர் நாள் நாம்
 நடக்கின்ற பாதைகளில்
 ஆளாளை எதிர்ப்படுமோர்
 அவலம் தான் நிகழ்ந்துவிட்டால்
 நிலம் பார்த்துக் கடப்போமா
 நிமிர்ந்தெம்மைப் பார்ப்போமா
 கலங்குகின்ற கண்களினைக்
 கைகளினால் மறைப்போமா
 கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி
 குறுகுறுக்கும் மனம் மறைத்து
 விடுப்பேதோ பார்ப்பதுபோல்
 விண் பார்த்து நடப்போமா
 மௌனத்தில் மூச்சு மட்டும்
 மாரடிக்க நிற்போமா
 இவ்வளவு காலமாய்
 எங்கிருந்தாய் என ஆவல்
 அவ்வளவும் பிதுங்க
 ஆசை கொண்டணைப்போமா!

சொல்லுக்குள் கிடக்கின்ற
 சுவையூறும் கவியொன்று
 வல்ல கவிஞனுக்காய்
 வழி பார்த்திருப்பதுபோல்
 சில்லுக்குள் சில்லாகச்
 சிறை கிடக்குமென் மனசு
 உள்ளேயுள் நினைவு வர
 உயரப் பறக்கிறது

மகிழ்வென்னும் முகமூடி மாட்டல்

எனக்கென்ன மகிழ்வோடு
இடியாமல் இருக்கின்றேன்
வாழ்ந்த வாழ்க்கை வந்த
வழி வழியே வீழ்ந்துடைந்து
பாழ் நிலம் போலிருண்டு
பயனற்றுப் போனாலும்
நானிறந்து போகவில்லை
நடக்கின்றேன் ஆதனினால்
எனக்கென்ன மகிழ்வோடு
இடியாமல் இருக்கின்றேன்

அப்பா வா என்று
அழைக்கின்ற குரலுக்கு
எப்பேர்ப்பட்ட இதயமும்
இளகும்தான், ஓடோடி
அப்படியே கட்டி அணைப்பதற்கு
அனுங்கும்தான்
இருந்தென்ன இதைவிட நீ
இறந்து விடு என மனமும்
அரித்தரித்துள்ளே
அனற்குளம்பை ஊற்றும்தான்
தெரிகிறது ஆனாலும்
தீய்ந்து விடாதிருப்பதற்கு
வரும் மாசம் எப்படியும்
வழி திறக்குமெனச் சொல்லி
இருக்கின்றேன் நாலாண்டாய்

இருப்பேன் இன்னமும் நான்
வெறுப்பென்று ஏதுமில்லை
வேதனையா? அது சும்மா
திரும்பிப் படுத்தால் தீர்ந்துவிடும்
அதனாலே
எனக்கென்ன மகிழ்வோடு
இடியாமல் இருக்கின்றேன்

வயசேறிப் போகிறது
வாழ்க்கையெனும் படகில்
அசைவலைகள் அழுத்தி அடிக்கிறது
அந்திமத்தின்
கரைகளை நோக்கியெம்
கை பற்றி இழுக்கிறது
வருவாயா அதற்குள் வழி இடையில்
எனப் பெற்றோர்
உருக்கும் கேள்வியொன்றை உகுக்க
ராக் கனவில்
போக்கிடம் தெரியாத பொறியில்
நான் வீழ்ந்து
சாக்களையில் கட்டிலினால்
சரிந்து வீழ்ந்தெழுந்து
ஏக்கம் மூச்சு முட்ட
ஏது செய்வேன் என்றிரவில்
தூக்கம் தொலைத்துத் துடித்தாலும்
காலையிலே
அப்படியே இருந்தபடி
அயர்ந்தெழவும் மனமேனோ
இப்படி எத்தனை பேர் என ஆறும்
அதனாலே
எனக்கென்ன மகிழ்வோடு
இடியாமல் இருக்கின்றேன்

முள்ளந்தண்டின் முடிச்சுகளில்
கூரிரும்பால்
உள்ளே விட்டித்து உருட்டுவதாய்
கொதிக்கையிலும்

இதயக் கூட்டினையோர்
 இடுக்கியால் இழுத்தெடுத்து
 சதைகளைப் பிய்ப்பதுவாய்
 சா வலி உடம்பெல்லாம்
 பரவிக் காய்ச்சலொடு பற்றி
 எரிகையிற்றான்
 அன்பான வார்த்தையோடு
 ஆறுதலாய் வருடி விட
 என் பாவி மனமேங்கும் ஏதிலியாய்
 மறு நிமிடம்
 தன் பாட்டில் கை நெளிந்து
 தானே தடவி விட
 என்னுடலம் எப்படியோ இழுத்தோடும்
 ஆதலினால்
 எனக்கென்ன மகிழ்வோடு
 இடியாமல் இருக்கின்றேன்

தலை காய்ந்து நெஞ்சம்
 தடுமாறிப் போகையிலே
 தொலைவில் இருந்தாலும்
 தொடுகின்ற வார்த்தைகளால்
 உலை மனசின் மூடி திறந்துதித்
 தோழி சொன்னாள்
 மகிழ்வென்ற முகமூடி மாட்டு
 நாளடைவில்
 அகமே அதுவாகிப் போகுமென்று
 முடிந்தவரை
 இழுத்திழுத் தம்முகத்தை
 எனில் மாட்டப் பார்க்கின்றேன்
 அழகாகும் காலமென்ற ஆசையிலே
 ஆதலினால்
 எனக்கென்ன மகிழ்வோடு
 இடியாமல் இருக்கின்றேன்

●

படலிகளின் வாழ்வெண்ணி

எம் மண்ணின் குறியீடே
 எப்படி நாம் மெதுமெதுவாய்
 இம் மண்ணில் இடிபட்டும்
 எழுந்தம் எனச் சொல்லுகின்ற
 கம்பீர வரலாற்றின் காட்சி உரு வடிவே!

பறந்தடித்த ஷெல்லுக்கும்
 பாய்ந்து வந்த குண்டுக்கும்
 அறுத்து உன்னுடலை
 அரணாகக் கொடுத்தாய் நீ
 கறுத்த உன்னுடலுக்குள்
 கசிகின்ற கனிவை நாம்
 கள்ளாய், கிழங்காக
 கண் போன்ற நுங்காக
 அள்ளிக் குடித்தும் அடங்காமல்
 உனை மேலும்
 பணியாரம், பிண்டென்று
 பசி போகத் தின்றிருப்போம்
 உனிலொடியற் புட்டாக்கி
 உயிர்ச் சத்தைச் சேர்த்திருப்போம்

உயிர்த் தினவின் ஓர்மத்தை
 உரமாகக் கொண்ட மண்ணில்
 உயிராக, உடலாக
 உனை முழுதாய்க் காப்பகமாய்
 தாரை வார்த்த எங்கள்
 தருவே! போர் மேகம்

வடலிகளின் வாழ்வெண்ணி

எம் மண்ணின் குறியீடே
எப்படி நாம் மெதுமெதுவாய்
இம் மண்ணில் இடிபட்டும்
எழுந்தம் எனச் சொல்லுகின்ற
கம்பீர வரலாற்றின் காட்சி உரு வடிவே!

பறந்தடித்த ஷெல்லுக்கும்
பாய்ந்து வந்த குண்டுக்கும்
அறுத்து உன்னுடலை
அரணாகக் கொடுத்தாய் நீ
கறுத்த உன்னுடலுக்குள்
கசிகின்ற கனிவை நாம்
கள்ளாய், கிழங்காக
கண் போன்ற நுங்காக
அள்ளிக் குடித்தும் அடங்காமல்
உனை மேலும்
பணியாரம், பினாட்டென்று
பசி போகத் தின்றிருப்போம்
உனிலொடியற் புட்டாக்கி
உயிர்த் சத்தைச் சேர்த்திருப்போம்

உயிர்த் தினவின் ஓர்மத்தை
உரமாகக் கொண்ட மண்ணில்
உயிராக, உடலாக
உனை முழுதாய்க் காப்பகமாய்
தாரை வார்த்த எங்கள்
தருவே! போர் மேகம்

ஆரேத்தான் இம் மண்ணில்
அழிக்காமல் விடவில்லை
பொழிந்தடித்த போர் மழையில்
பொசுங்கித் துடி துடித்து
அழிவடைந்த சனத்துக்குள்
அடங்குதடா உன் சனமும்

இழிவாய் எமையின்று
எல்லோரும் பார்த்தாலும்
அழிவின் சாம்பலினை
அப்பியபடி மெல்ல
வளருதற்கு எத்தனிக்கும்
வடலிகளின் வாழ்வுக்கு
உளமாரக் கை கொடுப்போம்
ஓர் விதையை நடடிடுவோம்
எழுவோம் நாம் என்பதனை
எண்ணி

●

நீயில்லாத மழைக்காலம்

கண்ணைத் திறந்திருந்தால்
காணாத காட்சி எல்லாம்
கண்ணையிமை மூடிக்
கதவடைக்கக் காணுகிறேன்

எண்ணங்களெல்லாம்
எழுந்தெழுந்து சிறகடித்து
வண்ணமாய் எமைக் கடந்த
வழிகளிலே பறக்க வைக்கும்
தன்மை இம்மழைக்குத்
தானுண்டு, உன்னிமையை
என்னிமையால் மூடி
இதழ் கண்ட இழுத்துறிஞ்சி
பொன்னுடலிற் பூந்தளிரின்
பூரிப்புச் சிவப்பூற
என்னடி! என நகைக்க
இழுத்தணைத்துக் கழுத்துக்குள்
புரியாத மொழி முனகிப்
புதைப்பாயுன் புன்சிரிப்பை

அறிவேன் நான் ஆனாலும்
அறியேனாய் அடம்பிடிக்க
பொறுக்கி! என மார்பில்
பூத்திடுவாய்! மழை வீழ்ந்து
தெறிக்கின்ற துளியில்
தெரியுதடி அக்காலம்
விரியுதடி காட்சி வெறும் அறைக்குள்

முடியாமல்
எரியுதடி தாபம் என்பெல்லாம்
விழி ததும்பிச்
சொரியுதடி கண்ணீர் சுட்டபடி

இதையந்த
அப்பாவி மழை பாவம்
அறியாமல் பொழிகிறது
எப்பாடும் அறிந்த என்
இதயத்தின் ஆண்டவரே
இப்பாவியை நீவிர்
ஏதேனும் செய்து கொள்ளும்
தப்பேதும் தெரியாத மழைக்குத்
தயை கூர்ந்து
அப்பம் கொடுத்து அருள் சொரிந்து
மனம் நிறைய
பாவ மன்னிப்பருளும்
பரமே!

நிலவாய்த் தொடர்கிறதென் நிலம்

அடிக்கின்ற புயல் நடுவே
ஆடுகின்ற மரத்தினது
உடைகின்ற கொப்பாக
ஓர் வாழ்வு, கள்ளடியில்
அடைகின்ற மண்டியைப் போல்
அதிற் தனிமை, ஆனாலும்
விடிவெய்தும் என் தேச
விடுதலையின் எழுகதிரை
கையிரெண்டும் அகட்டி
கால் மடக்கித் தாளிட்டு
மெய் சிலிர்க்க நாடியினை
மேற் தூக்கி அண்ணாந்து
அப்படியே கண்ணால்
அதை நுகர்ந்து பருகியெந்தன்
இப்பிறப்பைத் தூறக்கோணும்
என்பதொன்றே தீராத
ஆசையடி எந்தனுக்கு
அதற்குள்ளே என் வாழ்வு
ஓசையின்றி எங்கேனும்
ஓர் கண்டத் தகட்டிடுக்கில்
ஒடிந்து வீழ்ந்துடைந்து
உரு மறைந்து போயிடலாம்

எங்கெங்கோ நானோடி
இழுபட்டுத் திரிந்தாலும்
அங்கங்கெல்லாம் என்
அழகு மண்ணின் விடுதலையை

எங்ஙனம் நானெட்டுவேன் என்பதே
என் கனா முச்சு எல்லாமும், அடிக்கடி
வாழுகின்ற இடம் வேறாய்
இருந்தாலும் பாதைகளாய்
நீளுகின்ற வழியெல்லாம்
நிறைந்திருப்பதென் மண்ணே

மாழுகின்ற போதிலுமென்
மனதாய் நினைவாக
சூழ்ந்தெங்கும் மண் மணமே
சுற்றி வரும், ஆதலினால்
எங்கே நான் வீழ்ந்தாலும்
என் மண்ணில்தான் வீழ்வேன்
அங்கேதான் உரமாவேன் அறி

●

சிரிக்கப் பழகுதல்

வாய்ப்பிருந்தால் முடிந்தவரை
வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றோம்
காய்த்திருக்கும் விடுதலைப் பூ
கனியாகும் நாட்களிடை
எழுகின்ற அழுத்தங்கள்
எமைக் கொல்லும், அக்கணத்தில்
அழுதிருப்போம் ஆனாலும்
அடுத்த நொடி சுதாகரித்து
நாமே எமைத்தாங்கி நடந்து செல்வோம்
இடைவெளியில்
வாய்ப்பிருந்தால் முடிந்தவரை
வாய் விட்டுச் சிரிக்கின்றோம்

அயர்லாந்தைத் தழுவுகின்ற
அட்வாண்டிக் கடற்கரையின்
உயரத்தில் குருசுவாய்
உடல் மின்னிக் கொண்டிருக்கும்
விண்மீன்களென் கண்ணில்
விழுந்தால், ஊர் வளவில்
நண்பர்கள் சேர்ந்திருந்து
நாமறிந்த கோளறிவை
அண்ணாந்து பார்த்தெமக்குள்
அடையாளம் காட்டியது
ஆண்டுகளைக் கண்டத்தை
அறித்தெறிந்து நிழலாட
கண்கலங்கும், மறுநிமிடம்
கடைவாயில் சிரிப்பூரும்

என்னினத்தின் விதியிதுதான்
என்கின்ற பெரு மூச்சில்
அக்கணமும் அறுந்து விழ
அடுத்த கணம் உருவாகும்
இக்கணம் மட்டுமே
இங்குண்மை என்கின்ற
நிமிடம்வரை நீளும்
நிலையாத தெளிவொன்றில்
வாய்ப்பிருந்தால் முடிந்தவரை
வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றோம்

உயிரின் செவிக்கரையை
உதட்டாலே கவ்வுகின்ற
மயிர் குத்திட்டெழுந்து நிற்கும்
மண் பாட்டில்,

கடலுதட்டை
தொடுவான் கடிக்கின்ற
தொலைவில் படகொன்று
கடைசி ரெத்தச் சூரியனைக்
கடக்கின்ற பேரழகில்,

பலலெட்சம் மைல் கடந்து
பறந்து திரும்பித்தன்
நிலத்துக்கே வந்துவிட்ட
நிம்மதியில் பறவையதன்
கூட்டத்தோ டிசைக்கின்ற
குதூகலப் பாட்டுகளில்,
பாசாங்கறியாத
பால்வாயின் சிரிப்பதனில்

எம்மையறியாமலேயே
எமை மறந்து நாம் சிரிப்போம்
சிரிக்கும் போதாரின்
சில காட்சி வந்துவிட்டால்

அரைச் சிரிப்போடெம் வாய்
அணையும், ஆனாலும்
வாய்ப்பிருந்தால் முடிந்தவரை
வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றோம்

நினைவில் வைத்திருங்கள்

கானகத்தின் மூச்சாய்
கடலலையின் அசைவுகளாய்
மானம் எனும் உயிரின்
மார்பாய், எம்தேச
வானத்தின் கீழ் நிற்கும்
வளியாய், வரலாறாய்
ஊனுடம்பின் ஆசைதனை
உதறி எம் மண்ணில்
மானுடம் வாழ்ந்ததென
மார்தட்டிச் சொல்ல வைத்த
எமதிருப்பின் சுவடுகளே!
எமக்காக உம் வாழ்வை
அமரத்துவமடைய வைத்த
ஆற்றல்மிகு நல்லுயிர்கள்!

தீபமாய் ஒளிருமும்
தியாகத்தின் வெளிச்சத்தில்
தாபமாய் எமக்குள்ளே
தகிக்கின்ற மண்காதல்
கலங்கரை விளக்கம் போல்
கட்பார்வைத் தூரத்தில்
துலங்குகின்ற விடுதலைக்கு
துயர் தாங்கி நடக்கிறது

இந்தக் கடல், காடு
எம்முடைய வயல்வெளிகள்
முந்தையொரு நாளிலெம்

முதுசமெனச் சொல்லும் நிலை
வந்ததெண்ண நெஞ்சின்
வயிறு பற்றி எரிந்தாலும்
சந்ததிகள் நிமிர்ந்தென்றோ
சரித்திரத்தைப் படிக்கையிலே
வந்த வழி அறிந்துங்கள்
வழியூடு நடந்து செல்ல

விந்தை நிகழ்ந்தொருநாள்
விடியும், சீக்கிரமாய்
எந்தை நிலம் எமதாகும்
என்கின்ற வாக்கினை நாம்
இந்தத் திருநாளில்
ஏற்றுகிறோம் உம் முன்னே

கட்டினம் வயதை காதலை உங்களின்
இட்டம் மிகுந்த வாழ்க்கையை - விட்டு நீர்
எமைக்காதீர் இங்கெப்படியும் நாமெழுந்து
அமைப்போமும் தேசத்தை ஆம்

பிரிவெனும் கருந்துளை

பிரிவு பிளந்தென்னை
விழுங்கிற்று
ஏதோ ஓர் யுகத்தில்
கண்டங்கள் பிளந்து
தேசங்களை விழுங்கியதைப் போல

இருளும் ,குளிரும் அடர்ந்த
இரவுக் கனவுகளின்
மன அழுத்த நெரித்தலில்
உடல் வியர்த்து, வான் தேடி
பிரமையில்
மல்லாந்து கிடக்கின்ற மலைக்கு
ஆறுதலாய் ஒருகாலை விடிவதுபோல
பிரிவின் அதீத அழுக்கத்தில்
பேதலித்துக் கிடக்கும் மனசு
நீண்ட பாலைவனப் பயணத்தின்
இடைவெளியில்
கொஞ்சம் குளிர் நீரும்
நிழல் மரமும் வேண்டுவதாய்
அன்பான வார்த்தை ஒன்றுக்காய்
அல்லாடித் தவம் கிடக்கிறது

வழித்தடைகளாய் நின்று பிரிகின்ற
மலைகளாலும், கடல்களாலும்
மனிதர்களால் போடப்பட்டிருக்கும்
எல்லைகளாலும்

மூட்டப்பட்டிருக்கும் பிரிவுத் தீ
கால நீட்சி எனும் காற்று
வீசி அடிக்க
மூசி மூண்டெரிகிறது

வெப்பம் தாளாமல்
மன என்பின் மச்சை
கருகத் தொடங்கிவிட்ட

காலமிது
மழலையின் சிரிப்பும்
அன்றணைத்த அன்பின் கணப்பும்தான்
உருகும் என்பின் உஷ்ணத்தில்
மூச்சுத் திணறி
தள்ளாடி வீழ்ந்து விடாமல்
தாங்கிப் பிடிக்கிறது உயிரை

எப்போதோ பெய்த மழையின்
ஈரத்தை இழுத்துவைத்துக் கொண்டு
அடுத்த மழைக்காலம் வரை
உயிரேந்தும் கற்றாழைபோல
பழகிய அன்பின் நினைவுகளை
அடித்தொண்டையில் வைத்துக் கொண்டு
கம்மும் குரலை
செருமியபடி காத்திருக்கிறது
கன மனசு

அப்பனாக்கிய அழகனுக்கு

உந்தன் நினைவு வந்தால்
ஒரு கவியும் எழுகுதில்லை
எந்தன் இமை கவிந்து
இருள, துளியிரெண்டு
சிந்தி உன் சிரிப்பாய்
சிதறித் தெறிக்கிறது

எத்தனை யுகமாய் நான்
ஏந்தி வந்த புண்ணியமோ
இத்தினத்தில் இவ்வாண்டில்
எழுவன் என்று காத்திருந்து
அப்பனாய் எனைப்படைத்த
அழகேசா! எமக்கிடையில்
இப்படியே பேசாமல்
இரும்பாய் கடல் மலைகள்
தாச்சி விளையாடித்
தவிச்ச முயல் அடிச்சாலும்
நினைவுக்குள் நீயெழுந்து
நின்றால், உயிர் தவித்து
கூட்டைப் பிரித்துக்
குதித்துக் கடல் கடந்து
உன் காலைச் சுற்றித்தான்
ஓடித் திரியுதடா

உயிரங்கே போனபின்னால்
உதவாத ஐம்புலன்கள்
பதறுகின்ற புலம்பலினைப்

பற்றி, சொல்லாக்கி
 ஏதோ பழக்கத்தில்
 எழுதுதடா, மற்றபடி
 உன்னைப் போல் மனசாகும்
 உயிர் ததும்பும் கவிதையொன்றை
 இன்றுவரை என்னாலே
 எழுதிவிட முடியவில்லை
 உன்னுடைய சிரிப்பில்
 உறங்குகின்ற பேரழகில்
 என்னை இழந்துவிடும்
 ஏதோவோர் உயிர்ப் பந்தம்
 எத்தனை ஜென்மம் நான்
 எழுதிக் குவித்தாலும்
 பத்தியப் பட்டெனக்குள்
 பாவாகா தென்பதனால்
 ஆறாக உன் வாசம்
 அடர்ந்து பெருகுகையில் வெறுங்
 கீறு கூடப் பேனாவால்
 கிழிக்க முடிவதில்லை

ஏனென்றே தெரியாமல்
 இழுபடுமோர் இவ்வாழ்வில்
 நான் படைத்த நல்ல உயிர்ப் பாட்டே
 நீ இருக்க
 வீண்தான் வெறும் பாட்டு
 விடு.

●

அடிப்பிடிச்ச வாழ்வும் அன்பும்

அடிப்பிடிச்ச மணக்கிறது நிகழ்வாழ்வு
அன்போடும்
துடிப்புள்ள நாடி துவண்டு
துயரடைப்பால்
வெடிப்புண்டு கசிகிறது
வெங்குருதி, நாசிக்குள்
உடைப்பெடுத்த குருதி மணம்
ஊறி மணக்கிறது

அன்பென்ற மருந்துதனை
ஆறுதற் கரண்டியினால்
என்புருக ஊட்டிவிடும்
இங்கிதத்தை எதிர்பார்த்து
என்புருகும் வாழ்க்கையிது
ஏதேனும் ஓர் சொட்டு
அன்பு மணக்காத்து
அடித்தால் பட்ட மனம்
இன்புற்றுத் தவிக்கும்
இதக் கணத்தின் வரத்துக்காய்
புண்ணாகிக் கொதிக்கும்
பொறுக்கேலாக் காயத்தை
இன்னும் ஆற விட
எண்ணாமல் இழுக்கிறது

என்னாளிலெனை நம்பும்
ஏதேனுமோர் வார்த்தை,
என்னாளிலென் மனசின்

ஈரத்தை உணருகின்ற
உன்னால் முடிகின்ற
ஓர் சமிக்ஞை, உடல்மொழியில்
என்னைப் புரிந்துவிட்ட
எதுவேனுமோர் அசைவு
என்றைக்கு உனிலெழுந்து
எனை வந்து அடைகிறதோ
அன்றைக்கே மனக்காயம்
ஆற எண்ணி அசடு வைக்கும்

பழங்காயம் ஆக விட்டால்
பதிந்துவிடும் நோ, பின்னர்
உளம் திருந்தி ஒரு காலம்
ஓடி நீ வந்தாலும்
பழகி நோ பழகி
பட்டுவிட்ட மனம் மீண்டும்
இளகுதற்கு முடியாமல்
இரும்பாயே இருந்துவிடும்

வருந்தி நீ அன்று
வாய்விட்டு அழக்கூடும்!
புரிந்தேனுனை என்று
புலம்பலாம் நீ!, அன்றைக்கு
திரும்பி வர முடிந்த
திக்கினிலே நான் இருந்தால்
திரும்பி வரப்பார்ப்பேன்
இல்லையெனில் இப்பொழுதே
தேற்றிக்கொள் உன்னை, என்
தீச்சட்டி வாய்க்காரி

●

கண்டற்காடு பேசுகிறேன்

ஊரினின் றொதுங்கி
ஒரு சிறிய காடாக
ஈரலிப்பாய் நிலப்பரப்பை
இதமாக வைத்தபடி
எத்தனையோ உயிர்க்கரணாய்
இருந்தோம், அப்போதில்
எத்தனை பேர் உணர்ந்திருந்தார்
எம்மார்தானித் தேசம்
சத்துக் குறையாத
சதைப் பிடிப்பாய் இருக்குதென்று?
இருக்கும் போதுங்களுக்கு
எமதருமை புரியவில்லை
வருந்துகிறீர் இப்போது
வாய்விட்டு, வருந்துங்கள்

தேசத்தின் சமநிலையும்
தேங்கி இன்னும் மீந்திருக்கும்
வாசம் மிகுந்த மண்ணின்
வளமும், எம்மார்தான்
காக்கப்பட்டதென்ற
கதையை, வரலாறை
ஏக்கத்தோடு நாளை
எழுந்துவரும் குழந்தைகட்கு
எப்படி வளச் செழிப்பாய்
இருந்தம். எதனால் நாம்
இப்படி இன்றைக்கு
இருண்டு வறண்டெரிந்து

தப்பான கருந்துளையுள்
தவறி விழுந்தமென்றும்
எப்படி இதை நாம்
இனித் தாண்டி எழுவதென்றும்
நிலைத்து நிற்கும் பசுமையெனும்
நிச வழியைக் காட்டுங்கள்

ஈர நிலம் இல்லையெனில்
எந் நிலமும் விடியாது
ஈர நிலம் வேண்டுமெனில்
எம்மிருப்பு வேண்டும், நீர்
சோரம் போயெம்மைச்
சுரண்டி, தரிசாக்கி
நீரில்லா மண்ணாக்க
நினைத்தால், உம் வாயில்
மண் மாரி பொழிந்து தான்
மரிப்பீர், விழியுங்கள்

எஞ்சிப் போய் ஆங்காங்கே
இருக்கின்ற எமைக்காத்து
அஞ்சாத தேசமொன்றை
அமையுங்கள், என்றைக்கும்
கண்டற் காடே தேசத்தின்
காப்பு.

●

துகளாய் ஆயிடினும் துடிப்பேன்

அண்டத்தில் உள்ளதுதான்
பிண்டத்தில் உண்டென்றால்
கண்டத் தகடிரெண்டு
கலந்திணைந்த பிதிர்வு வழி
உண்டாகி வந்தேன் நான்
ஒரு மலையாய், எவ்விடிக்கும்
கண்ணைக் கசக்காத
கரும்பாறை நெஞ்சோடு,
துன்பமென்ற சொல்லென்னைத்
தொட்டுவிட ஒண்ணாமல்
என் பாட்டிலெழுந்துயர்ந்தேன்
எதற்கும் வளையாமல்,

எத்தனை பேரென்னை
இடித்தார்கள், இடிந்தேனா
குத்துகின்ற உளிகளால்
குடைந்தார்கள், குமைந்தேனா
செத்துப்போ என்றென்னைச்
சிதைத்தார்கள், சிதைந்தேனா
சத்தால் நிறைந்த என்
சாகாவர வித்து
எத்தனையைத் தாண்டி
இடியாமல் வந்ததடி!
இத்தனையும் பார்த்து
எழுந்த வெப்பியாரத்தில்
காலம் வாயுறிஞ்சிக்

கண் வைக்க அதனுடைய
கோலமாய் நீ வந்தாய்,
கொஞ்சங் கொஞ்சமாயெந்தன்
உள்ளீட்டை அதிற் கசியும்
உயிரீரம் தனை நுகர்ந்தாய்
அள்ளிக் குடித்தாயென்
அத்தனையும், சில ஆண்டில்
வறள் நிலமாய் வந்த நீ
வளம் கொள்க்கும் நிலமானாய்

கல்லாய் இருந்த மனம்
கனிந்த பழமான நாளில்
பல்லாள் அடித்தும்
பதறாத என்னை நீ
சொல்லால் அடித்து வீழ்த்திச்
சொல்லாமற் போய்விட்டாய்
வில்லாளால் வீழ்த்தேலா
வீரத்தை உன்னுடைய
சொல் வாளைச் சுழற்றி
சுக்கு நூறாக்கிவிட்டாய்

எத்தனையோ கண்டும்
இளகாத மலையாக
இத்தனையும் கடந்த நான்
இன்றைக்கு
செத்தது போல் வீழ்ந்து
சிதறித் துண்டு துண்டாய்
பொடியாய், மண்ணாகிப்
போக வழி தெரியாமல்
அடிக்கின்ற காற்றில்
அலமலந்து பறக்கின்றேன்

என்னைத் தொலைத்துவிட்டு
எடுப்பாக நீ திரியும்
விண் கீழ் நீண்டு செல்லும்
வெளியொன்றில், என்றைக்கோ

ஓர் துகளாய் பறந்து வந்து
உன் கண்ணுள் விழுந்திடுவேன்
நீர் திரளும்போது
நினைவாக நான் எழுந்தால்
உறுத்தாமல் உள்ளேயே
உயிர் கரைப்பேன், கன்னத்தால்
தெறிக்கின்ற கண்ணீரில்
தீர்ப்பெனென் நீர்க் கடனை
அறிக! எனை மொண்டு
ஆண்டவளே!

கஞ்சா யோலாக்கும் கனநினைவு

கஞ்சா நுகர்ந்த மனம்
காற்றாகி விண்ணேறி
தஞ்சம் அடைகின்ற
தாலாட்டும் மெல்லிசைபோல்
பிஞ்சு பிடித்து வளர்
பெரு நினைவுச் சாகரமோ
கெஞ்சி உன் மடியிற்
கிடப்பதற்குக் கேக்குதடி

அழுக்கேதும் அண்டாத
ஆழ்மனது வீணையினில்
வழுக்கி வரும் உன்னுடைய
வலி போக்கும் விரல் மேவ
ஆனந்தக் கூத்தாடும்
ஆவியதன் அக்கணத்தீ
ஏனிந்த வாழ் முழுதும்
எனைத்தொடர வில்லையென
ஞானத்தில் தேடி
நனையுதடி மனக்கண்கள்

பூவை நினைத்தபடி
பூட்டினால் கண்ணுக்குள்
பூந்தோட்டம் ஓயிலாகப்
புன்னகைத்து நிற்பதுவும்

காட்டை நினைத்தால்
காட்டோடு பச்சை மணம்

கூட்டாகக் கண் மூக்கில்
கொளித்துப்போய்த் தோன்றுவதும்

ஆற்றை நினைத்தாலோ
அவதார குணம் வந்து
தோற்றுவித்த சிவனின்
தொடர்ச்சியாய் தலைமுழுதும்
மலையும், சுனையும்
மதமதென்ற பத ஆறும்
நிலையொன்றை உணராத
நிலையும், உடற்பொறியில்
அலையின் தத்தளிப்பும்
ஆழ நீரோட்டமதும்
கலந்து புதிதாயோர்
காவ்ய நிலை தோன்றுவதும்

கஞ்சா வரைகின்ற
காட்சிகளால் மட்டுமல்ல
என் சா வரை நீளும்
எனையுடையாள் நினைவிலும்தான்

●

தேம்பும் உயிரின் தினவு

இதமான கனவுகளுடன் அழகொழுக
என் காலைகள் விடிவதாயும்
ஏதோ ஓர் தீவின் மூலையில்
யாரென்றே தெரியாதவர்களுடன்
வாழப் பணிக்கப்பட்ட இந்த அறைதான்
மகிழ்வு தரும் என்னுடைய வீடென்றும்
இப்போதெல்லாம் நான்
நம்பத் தொடங்கி இருக்கிறேன்
அப்பா என்பவர்
ஸ்கைப்பில் மட்டுமே வர முடியுமென
என் மகன் நம்பி இருப்பதைப் போல

குத்தும் குளிரம்புகளை ஏந்தியபடி
அட்லாண்டிக் பெருங்கடலைத் தேடி
ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றில்
மிதந்துசெல்கின்ற பந்தொன்றைக் காட்டி
நாளை மாலை
மலைக்கு அப்பால் உள்ள மறுகரையில்
நாமிதனை எடுக்கலாமென
நம்பிக்கையுடன் சிறுவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்
ஜோசியன் சொன்னபடி
இந்த ஐப்பசிக்குள் எப்படியும்
தன் மகனுக்கு விடுதலை கிடைத்துவிடுமென
அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைப் போல

மாற்றாடை இல்லாவிட்டாலும்
மனசுடையாமல்

உடற் சூட்டில் உலர்ந்து விடுமென்ற அனுபவத்தில்
 மழையில் நனைந்து போன தன் சேலையை
 உதறி உடுத்துக் கொண்டு
 ஒருக்களித்துப் படுத்திருக்கும்
 ஓர் ஏழைப் பெண்ணைப் போல
 நனைந்து போய்க்கிடக்கும்
 நள்ளிரவு வீதியின் நடைபாதை
 நிலச் சூட்டில் உறங்கிக் கிடக்கிறது
 களைத்த நினைவு
 கண் செருகத் தொடங்க
 ஒற்றைக் காலை
 சுவரில் ஊன்றிக் கொண்டு
 தேம்பும் உயிரை
 தேற்றிக்கொண்டிருக்கும் என் காதில்
 யாரோ சொல்கிறார்கள்

'வதைப்பவனுக்கு ஆன்மா இருளும்
 வதைபடுபவனுக்கே ஆன்மா விழிக்கும்'

கனவு காத்திருக்கிறது

காலத்தை மீறிய
கனவொன்றும் இல்லையிது
வாழ முடியாததொன்றை
வாழ்வதற்கும் எண்ணவில்லை
ஆசைகள் கூட அந்தளவு பெரியதல்ல
நேசிக்கும் ஓரிரெண்டு
நெருங்கி நிற்கும் உறவோடு
வாசமிகு என் மண்ணில் வாழ்தல்
வாழ்தலென்றால்

மாரில் மகனும்
மறு தோளில் மனைவியுமாய்
ஈரம் சொரிகின்ற காற்றில்
எமை மறந்து
ஆழ்ந்துறங்கும் போதில்
ஆரேனும் கதவினிலே
தட்டுகின்ற ஒலியென்னைத்
தட்டுவதற்கல்ல, மாறாய்
கட்டிக் கை குலுக்க
என எண்ணும் ஓர் வாழ்வு!

பனங்கூடல் நீக்கலிடை
பழம் போலத் தொங்குகின்ற
மனதின் பிரதிமையாய்
மதி ஒழுகும் ராத்திரியில்
என் தேசப்படலொன்றை
எடுப்பாய் பெருங்குரலில்

கண்ணாலே மகிழ்வீரம்
கசிய, வீதியிலே
பாடிச் செல்கின்ற
பலனுள்ள ஓர் வாழ்வு!

கண்முன்னே கொத்தாகக்
கருகிவிட்ட எம் மக்கள்
மண்ணுக்காய்த் தம்முயிரின்
மார்பு தந்து போனவர்கள்
இன்னும் எங்கெங்கோ
எமக்காக வாழ்ந்தவரின்
ஆத்மாவின் தாகத்தை
அனுட்டிக்கும் தினமொன்றில்
எம் மண்ணின் நினைவிடத்தில்
எல்லோரும் கூடி நின்று
ஆன்ம விளக்கேற்றி
அன்பொளிர்க்கும் ஓர் வாழ்வு!

தேகம் சிலிர்க்கவைக்கும்
தேசியக் கொடி ஏற
ஆகுதியாய்த் தம்மை
ஆக்கியோர் உயிரிருந்து
சொல்லெடுத்து வனைந்த எம்
சுதந்திர கீதத்தை
உள்ளன்பால் உணர்ந்து
ஒருமித்து எம் மக்கள்
இதயத்தால் பாடுகின்ற
எழுச்சிமிக்க ஓர் வாழ்வு!
வாழ்வோட இயல்பாக
வலிய விதி வந்தென்னை
குழ்ந்தழைத்துச் செல்கையிலே
சுகமாக என் மூச்சை
ஆழ்ந்திழுத்து என் மண்மேல்
ஆறுதலாய் விடும்போது
வாழ்ந்ததன் அடையாளமாய்
வட்டச் சிறு குழியாய்

இறுதி மூச்சுப் பட்டென் மண்
இங்குமங்கும் அரங்குகின்ற
அசைவுக் காட்சியை நான்
அனுபவித்துப் பார்த்தபடி
கண்ணை மூடுகின்ற
கலாதீதம் பெறு வாழ்வு!

இவ்வளவுதான் கேட்டேன்
இன்றுவரை நல்லூரான்
எவ்வளவு கெஞ்சியும் இரங்கவில்லை
என் செய்வேன்

வேண்டாம் போகாதே

இறந்தேதான் போனாலும்
ஏனென்று கேட்பதற்கு
மருந்துக்கும்கூட ஒரு
மனிதரில்லா இத்தீவின்
எங்கோ ஓர் மூலையில்
இருட்டறையில் உன்னுடைய
அங்கங்களைப் புனைந்து
அளைந்தளைந்துயிர் கொடுத்து
வாழ்ந்திருந்த காலத்தை
வாழுகிறேன், இத்தருணம்
விடைபெற்றுச் செல்லாதே
வேண்டாம் போகாதே

அடரிருளை மௌனம்
அணைத்துக் குலவுகையில்
தடவியபடி மார்பில்
தவழ்ந்து முடிகோதும்
உன்னுடைய விரல்களுக்குள்
ஊர்ந்து, விரல் கோர்த்து
என்னுடைய விழிகளினை
ஏறிச்செருக வைக்க
என்னாலே முடிகின்ற
இவ்வேளை எனை விட்டு
விடைபெற்றுச் செல்லாதே
வேண்டாம் போகாதே

காதின் மடற்கரையைக்
 கவ்வியுன் இதழிமுக்க
 மோதி வெள்ளம் போல்
 மூண்டுவரும் கூச்சமொன்றில்
 ஆதிக் காதலின்
 அடையுள்ளிருந்து சொட்டும்
 வேதியற் தேனின்
 வெப்பத்தில் மயிர்க்கால்கள்
 ஓதி விட்டவைபோல்
 உடல் விறைத்து எழுந்து நிற்க
 பாதியிலே உதறியெனைப்
 பரிதவிக்க வைத்துவிட்டு
 விடைபெற்றுச் செல்லாதே
 வேண்டாம் போகாதே

அருபக் காலத்தை
 அறுத்தறுத்து உட்குடைந்து
 சொரூபத்தைக் கண்டடைந்தேன்
 சுகவலியே! என்னுடைய
 விழிக்கடலில் உன்னுடைய
 விம்பத்தை நீந்தவைக்க
 வழிவேறறியேனென் வாழ்வே!
 என் மூச்சு
 உன்மூச்சை உரைபெயர்க்கும்
 உச்சத்தில் எனை நீங்கி
 விடைபெற்றுச் செல்லாதே
 வேண்டாம் போகாதே.

●

தள்ளிவை அறுதல்

விலங்கு, இருட்டறை
உயிர் குதறும் வதை
அவனால் தாங்க முடிந்தது
ரோந்துக் கப்பல், சுடுகலன், சிதைந்த உடல்
சிதையாத மனம்
கடலைத் தாண்டி இருந்தான்

மீண்டும் விலங்கு, வதை, சிறை
உயிரில் தினவு
கண்டம் கடந்தான்
அடர்ந்த பனி, அறியாத தேசம்
அடரிருட் சிறை, எப்படித்தானோ?
ஆனால் எழுந்து வந்தான்

தனித்த தீவு, முடியாத் தடுப்பு
நீளும் காலம், தொடரும் பிரிவு
நீண்ட தனிமை ஆமாம் மிக நீண்ட,
வெறுமையுந்தான்.

எதிலும் தடுமாற்றம்
எழுத்துகள் மறந்து போகிறது
கத்தியைப் பார்த்தால்
கழுத்தை அறுக்கவும்
கடலைப் பார்த்தால்
பாய்ந்து குதிக்கவும்
ஒருவேளை
மனதும் சிதையத் தொடங்கி இருக்கலாம்

எவ்வளவைக் கடந்திருந்தாலென்ன
திடீரென ஒருநாள் நிகழலாம்
தன்னிலை அறுந்து
தற்கொலை

அந்தராத்மா

எல்லாம் முடிந்துவிட்டதென்று
தெரிந்த பின்னர்
இத்தனை வருடப் போராட்டத்தின்
இறுதி ஆசையாக
குண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டு
இந்த மண்ணில்
தன்னுடலம் விழும்போது
வாழ்ந்த மண்ணை
இரு கைகளுக்குள்ளும்
ஒவ்வொரு பிடி இறுகப்பற்றிய படியும்
அகலக் கண் விரித்து
ஆசை தீர்
தன் தேசத்தின் வானத்தைப் பார்த்தபடியும்
வீரச்சாவு நிகழ
அவன் விரும்பியிருந்தான்

ஆனால்
கைகள் பின்புறமாகவும்
கண்கள் துணியினாலும்
இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டபடி
கடைசி வரை
அவன் ஆசைகள் எதுவும்
நடக்கவே இல்லை

●

எமக்கென்றுமொரு சூரியன்

ஒன்றிரெண்டு பாதை விட்டோடி
எரிகல்லானதென்னவோ உண்மைதான்
ஆயினும்
அந்தச் சூரியனின் ஈர்ப்பிற்தான்
அத்தனை கோள்களும் ஒழுங்கு மாறாமல்
ஒடிக்கொண்டிருந்தன
திட்டமிட்டிணைந்து உருப்பெருத்த கருந்துளை
அன்றிந்தச் சூரியனை விழுங்கிற்று
உடன்போக்கை வரித்தன ஒன்றாயிருந்த கோள்கள்
எஞ்சியவை ஈர்ப்பின்றி
இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக
முட்டி மோதியபடி,
பால்வெளியில் என்றோ ஒருநாள்
இன்னுமொரு பவித்திரச் சூரியன் எழும்வரை
இப்படித்தான் எல்லாமும் அங்கிங்காய்,
அந்த நாளும் வரும்

தனித்த கோடை

என்றாவதொரு நாள்
வசந்தம் வருமென்ற நம்பிக்கையில்
பருவம் மாறாத பல கோடைகளை
தனியனாகத் தாக்குப் பிடித்த அந்த மரத்துக்கு
இனியொருபோதும் உனக்கு வசந்தமில்லை
வறள் காற்று நிறைந்த
தனித்த கோடைதானெனும் செய்தியை
காற்றுச் சொல்லிப் போனது,
வேறுந்து வீழும் வரத்தை இறைஞ்சுவதன்றி
வேறென்ன செய்யும் மரம்

எங்கள் கவிஞன் (புதுவை)

பூவரசம் வேலிகளைப்
புலுணிகளைப் பற்றியெல்லாம்
நாவரசன் ஒருவன்
நம்மிடையே பாடி வந்தான்

கதியாற் கால்மரத்தைக்
கல்மதில்கள் தின்றதுபோல்
அதிலிருந்த பறவையெல்லாம்
அலமலந்து எங்கேயோ
விதியை நொந்தபடி
வேறுதிசை சென்றதுபோல்
ஈரலிப்பைப் பேணி நின்ற
எத்தனையோ குளங்களினை
கோரமாய்க் கட்டடங்கள்
குதறிவிட்டு எழுந்ததுபோல்

எம் வளத்தைப் பாடி நின்ற
எம்முடைய பாடகனின்
உம்மென்ற குரல் கூட
உலகிற்குக் கேட்காமல்
இல்லாத கடவுளரின்
இருப்பைப் போலவன் நிலையை
பொல்லாத காலத்தோர்
புதைத்தெங்கோ வைத்துவிட்டார்

கறுப்பன் நெல்லினத்தைக்
கலப்பினங்கள் வந்திறங்கி

அறுத்தழித்து மெல்ல மெல்ல
ஆக்கிரமித்திருப்பதுபோல்

இயற்கையரசு செழிப்புதனை
இன்று வந்த செயற்கையுறம்
பயன்பாடு அழகென்ற
பகட்டாற் தள்ளிவிட்டு
விளைநிலத்தை, நல்
விதை முளைக்காத் தரிசாக்கி
களைநிலமாய் மாற்றியெங்கள்
கனவுகளை அழித்ததுபோல்

எமக்குவக்கும் மண்மொழியில்
எம்முடைய கனவுகளை
அமைத்தெமக்காய் ஆக்கி வைத்த
அற்புதப் பாடகளை
பருவப்பிழை பொழிந்த
பாழான சூறையொன்று
தெருவில் பலர் பார்க்கத்
தேடியள்ளி இன்று வரை
உருவமே தெரியாமல்
உள்ளிருட்டில் எங்கேயோ
கருகி உயிர் கசிகின்ற
கம்பிகளுள் வைத்துளது?

கண்ணாலே பாடகனைக்
காண்கின்ற வரமெமக்கு
எந்நாளில் வாய்த்திடுமோ?
என் செய்வோம்? அதுவரையில்
முன்னாலே இருக்கின்ற
முற்றத்தில் வளவுகளில்
அவன் நினைவில் மரமொன்றை
அன்போடு நட்டிடுங்கள்
ஒவ்வொரு கெட்டும்
ஒவ்வொரு கவியாக வந்து

பச்சைப் பச்சேலென்ற
பசங்குளிரில் அவன் பெயரை
இச்செகமெங்கும் வீசி எழுதட்டும்
அவன் வாழ்வான்

யாசகம்

விரக்திப் பாலைவன வெம்மை
நிம்மதியை
துரத்தி அலைக்கழித்து
துவண்டுவிழத் துவண்டு விழ
அரக்கத்தனமாக அடிக்க
இதன்மேலும்
இரக்கங்காட்டாயோ எனக்கேட்டும்
பதிலின்றேல்
அறுத்தென்னைக் கொல்வதற்கு ஆணையிடு
அல்லவெனில்
கருக்கென் உணர்வெல்லாம்
களி வாழ்வை எதிர்பாரா
பருப்பொருளாயென்னைப் படை

செத்துயிர்த்துச் சாதல்

ஒதுக்குப் புறமாயேனும்
ஒரு பூ?
இதற்குப் பின்னணியில் எவருள்ளார்?
எச்சரிக்கை.

என்பிள்ளை, என் அப்பா
என் குடும்பம், என் நண்பன்
ஒற்றைச் சுடரேற்ற
ஓர் வாய்ப்பு?
புரட்சி உருவாக்கும் புதுயுக்தி
பிடித்தடைப்போம்

விம்மல்?
முடியாது
விசம்பல்?
கூடாது
துக்கம் தொண்டையோடிருக்கட்டும்

ஒன்றாக வாழ்ந்தவரை எண்ணி
ஒருதுளிக் கண்ணீர்?
விழியிருந்து துழியவிழ்ந்து விழுவதா!
விபரீதம்
அண்ணாந்து கண்களுக்குள்
அடக்கு
கலங்கிய கண்கள் கூடக்
கண்காணிக்கப்படுகின்றன

பெருமூச்சேனும்?
பின்னாளில் பெருத்துப் புயலாகும்
ஆபத்து
மெதுவாக இன்னும் மெதுவாக

இப்படியே அழுத்தழுத்தி
எப்படியும் கரத்தில்
துப்பாக்கி வடிவொன்றைத்
தொங்க வைப்போம்
அது வெடிக்கும்
சத்தமொன்று போதாதா உலகுக்கு
பிறகென்ன
அடுத்த பத்தாண்டும் அரசியலில்
நாம் வாழ்வோம்

●

கண்ணம்மா

எந்தை நிலம் நீயெனக்கு
ஏங்கும் மனம் நானுனக்கு
வந்த வழி நீயெனக்கு
வரும் விடியல் நானுனக்கு
எந்தநிலை தோன்றிடினும்
என்னுளெழும் வீரியமே
சொந்த மண்ணின் வாழ்கனவே
சுதந்திரமே கண்ணம்மா

கண்ணின்மணி நீயெனக்கு
காட்சியடி நானுனக்கு
ஜென்மவரம் நீயெனக்கு
ஜீவிதமாய் நானுனக்கு
மண்ணின் மணம்போல எந்தன்
மார்புளெழும் வாசனையே
எண்ணங்களின் ஊற்றுயிரே
என்னிருப்பே கண்ணம்மா

விந்தினனு நீயெனக்கு
விளையும் கரு நானுனக்கு
சந்தமொழி நீயெனக்கு
சமர்ப்பரணி நானுனக்கு
முந்தையொரு நாளிலெந்தன்
முதுசமென வாழ்ந்தவளே
விந்தையொன்று ஆகிடுமா?
விடுதலையே கண்ணம்மா

பறந்திடு போ

உன்னைப் புரிந்தோர்க்கு
உனை விளக்கத் தேவையில்லை
உனையறியா மனங்களுக்கோ
உனை விளக்கிப் பயனுமில்லை

சின்ன வாழ்க்கையடா
சீக்கிரம் முடிந்துவிடும்
வண்ணங்கள் கனவுகளில்
வற்றி, வெளுப்பதற்குள்
என்ன மனம் சொல்கிறதோ
ஏறி நட, அப்பொழுதில்

மனப் பறவைக் குஞ்சுக்கு
மயிர் சிலிர்க்கும், இறகு வைக்கும்
இனம் புரியா இதமொன்று
எங்கிருந்தோ உனைத் தழுவ
சிறகடிக்கும், மென்காற்று
சிலிர்ப்போடு உனைத் தழுவும்
பறவைக்கு இனியேன் சொல்
மனப்பாரம்? பாதை அதோ
பற, திரும்பியினிப் பார்க்காதே
பறந்திடு போ

●

ஹககஹள சூழ்ந்த கணையாழி

எல்லாமே புதையுண்டு போயிற்று
இப்போதெல்லாம் நீ
நினைவில் எழுவதில்லை
அகழ்ந்தெடுக்கும் சாத்தியத்தையும்
அடித்துச் சென்றுவிட்டது
காலக் கடல்கோள்
சிதிலங்களைக் கூட்டியள்ளி
துடைத்தெடுத்தாலும் கூட
அது இனித் தொல்பொருள்தான்
வட்டப்பாதையில்
என்றேனும் ஒருநாள்
எட்டிப்பார்க்க மட்டும் இனிது

மற்றபடி இன்றைக்கு
எழுதுகிறதா என
புதுப்பேனாவைக் கிறுக்கிப் பார்த்தபோது
நினையாப் பிரகாரமாய்
உன் பெயர் தோன்றியிருப்பது
குறட்டைபோல்
நானறியாமல் நிகழ்ந்த ஒன்று
திக்குவாய் மூச்சின்
திணறல்தான் குறட்டையெனில்
ஒப்புவமைப்படி
மூச்சிலின்னும் நீயிருப்பதாய்
முடிச்சுப் போட்டால்
நானல்ல அதற்குப் பாத்திரவாளி

கூர் முள்ளில் வாழைக்குருத்தாய்,
அடிபெயர்ந்து வீழ்ந்த பெருமரத்தின்
நடுங்கும் இளந்தளிர்நாய்
முடங்கிப் போயிருக்குமென் வாழ்வு
தோள் கூடத் திருப்பவியலாதோர்
ஒற்றையடிப் பாதை.

கால்களின் கீழே காலநீரோட்டம்
பாதங்களைப் பதிக்கவிடாமல்
பலவந்தமாய் இழுத்துச் செல்கிறது
ஓடி இழுபட்டு
எதுவெதுவோ வாழ்விலாகி
இப்பொழுதில்
கோளக் கடிகாரத்தின்
வட துருவத்தில் நீ
தென் துருவத்தில் நான்
இதற்குள்
அரைவாசி ஓடிற்று ஆயுள்

போதும்
பருவகாலம் மாறுமென்றெல்லாம்
இனிப் பாடமெடுக்காதே
இலையுதிர்ந்த இளம் மரத்துக்குண்டே தவிர
பட்ட மரத்துக்கேது சொல்
வசந்த காலம்?
கைகளை இழந்த பின்னால்
எதற்குத்தான் கணையாழி?

●

நடைப் பிணம்

நீதியே பேசிப் பேசி
நீதிக்காய் வாழ்ந்து வாழ்ந்து
ஏதுமே அற்று மற்றோர்
இகழுதற்குரியனாகி
வீதிக்கு வந்து முற்றி
விசரனும் ஆகி, கேட்க
நாதியே அற்று நாறி
நடைப்பிணமாகி மாண்டேன்

இயங்குதல் செத்து வெற்றாய்
இருப்பதும், மூச்சு நின்று
இயங்குதலற்று மூளை
இறப்பதும் ஒன்றுதானே

அகதியாய் ஓடியோடி
அலைவுற்று நொந்து வாழ்வை
சகதியிற் கீழாய் ஆக்கிச்
சரிந்த பின் திரும்பிப் பார்த்தால்
எதுவுமே இல்லை, பக்கம்
எவருமே இல்லை, அன்றே
அவர்களோடொன்றாய் நானும்
அடியுண்டு போயிருந்தால்
இத்தனை கீழ்மையின்றி
இன்னும் நான் வாழ்ந்திருப்பேன்

●

வாழ் மறுக்கப்பட்டவர்கள்

அடலாண்டிக் பெருங்கடலை நோக்கி
விரைந்துகொண்டிருக்கும்
யாரும்ற்ற தொடுகடல் நீரோட்டக்கரையில்
இளமை அவனிடமிருந்து
விடைபெற்றுச் செல்கிறது

எந்தக் கண்கசக்கலும் இன்றி
ஒரு தலையசைப்போடு
வழக்கம் போலவே
வழியனுப்பி வைக்கிறது
முதிர் மனது

உன்னது மட்டும்தானா?
என்னிளமையும் கனவுகளும்கூட
இந்தக் கரையிற்றானே களவாடப்பட்டதென
இன்றவள் அங்கிருந்து அழக்கூடும்
இல்லை
இப்போதெல்லாம் அவள் அழுவதில்லை
இறுகி, ஒடுங்கி, இயல்பாகி
பழகிப் போயிருக்கலாம் அவளுக்கு

இத்தனை காலமாயும் இன்னுமேனென
நீங்கள் எண்ணலாம்
வெற்றி மமதையில் ஆர்ப்பரிக்கும்
எகத்தாள அலைகளின் இரைச்சற் காதுகளுக்கு
நீதி வேண்டும் குரல்கள்
ஒருபோதுமே கேட்பதில்லை

இம்மியளவும் இடைவெளியின்றி
கடல்,நிலத்தால் கட்டி அணைத்தபடி
ஒட்டியிருக்கிறது பூமி
இடைவந்த அதிகாரமும், பலமும்
தாம் நினைத்தபடி வேலிகளைத்
தாட்டு நட
ஏதிலிகளாய் ஆக்கப்பட்ட
எத்தனையோ லெட்சம் பேரின்
படிமமாய் அவளும், அவனும்

நாளை
இவர்கள் குழந்தையும்
பெயரறியாக் கரையொன்றிலிருந்து
இது போலொன்றை
எழுதுதல் கூடும்

●

இன்றும் கூட இப்படியாய்

தொடுவானத் தொலைவெனினும்
தொட்டிடலாம் என்றெண்ணி
காத்திருந்தும் இன்றுவரை
கையெட்டாக் கலக்கத்தில்
கடலில் மூழ்குகின்ற
கடைசிக் கணச் சூரியனாய்
கண்கள்

விடைபெறுமந்தக் கண
வேளையிலும் எற்றியெற்றி
அடிக்கின்ற அலைகளாய்
அவள் நினைவு, மூச்சடைத்து

வெடித்த நெஞ்சிருந்து
விசிறுண்ட குருதியின்
படிவாய் ஆங்காங்கே
பரவி முகிற் தசைகள்
வாழ்ந்திருந்த காதலின்
வழித்தடமாய்,

நேத்திரத்துள் நிழலாய்
நினைவினுரு கரைகையிலே
போர்த்துறங்கிப் போயிற்று அந்தி
சோர்ந்தபடி
வெறித்த என் மனம்போல்
வீழ்கிறது இன்றிரவு

எதுவுமற்ற காலை

எதற்கும் வணங்காத காலமொன்று
எமக்கும் இருந்தது

கடல் நோக்கிப் பறந்து செல்லும்
வெள்ளைப் பறவையொன்று
கலங்கி மறைவதைப் போல
மூன்று தசாப்தத்தின் கனவு
ஒருநாள் காலையில் பார்த்தபோது
கந்தகப் புகையைக் காவிக்கொண்டு
முகிலாகிக் கலைந்து போனது

உடைந்தமுதபடி
ஒருக்களித்துப் படுத்துவிட்டு
மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டு
மறுபக்கம் திரும்பியபோது
ஆண்டுகள் ஓடிப்போயிருந்தன

கொடுத்து வைத்தவர்கள்
அமரர், மாவீரரென ஆக
ஊழ்வினை முடியாதோர்
உழல உயிர் பிழைத்தது
அப்போதுதான் தெரியவந்தது

குண்டுகளை வானமன்று
குடையாகப் பிடித்திருந்தும்
தன்மான வாழ்வின்

தன்னிறைவில் இருந்ததனை
எப்படித்தான் நாம் மறந்து போனோம்?

இப்போதில்
கழுத்தை நெரித்த கவட்டுக்குள்
கன்னம் தேய்த்தல் தான்
இராஜதந்திரமெனும்
பொரிமாவை மெச்சும்
பொக்கை வாய்ச்சியின் காலம்
பாத்தீனியமாய் எம்முன்னே
படர்கிறது

மறதியும் காலமும்
மனுச வழிக்காவி தான்
அதற்காக
அறணையாய் எப்படி ஆனோம் நாம்?

வீங்கிச் சிவந்த கண்ணும்
வீறிட்டமுத வாயும்
ஏங்கிய மனமுமாய் நாளை
எழுந்து நாம் பார்க்கும்போது
தேங்கியிருக்குமோ எம்
தீராத கனவு கொஞ்சம்?, இல்லை
ஓங்கி அரசதையும் மேவி
உயர வளர்ந்திருக்கு மோடா?

●

அனுக்கிரகம்

அப்படி எதைத்தான் நீ
அகல இமை விரித்து
இப்படி உன்னிப்பாய்
எதையோ முன் தேடுவதாய்
கண்கரையில் ஈரம்
கசிந்தபடி காணுகின்றாய்?

வெண்பறவை அழகாய்
விரித்தடிக்கும் சிறகுகளில்
கண் தொற்றிக்கொண்டு
கடக்கிறதோ கடல்களினை!

வீணையை வானம்பாடி
மீட்டினால் எழுந்துவரும்
கானந்தான் ஏதுமுந்தன்
காதுகளிற் கேட்கிறதோ!

இதழாற் காதுமடல்
இழுத்துக் கடித்தபடி
பிடரிக்குள் விரலூரும்
பெருஞ்சுகத்தின் கிறுக்கத்தில்
கண்ணிருட்டிப் போவது போல்
காய்கின்ற அந்தியிலே
ஊறுகின்ற நினைவுகள்தான்
உனைக்கரைத்து விட்டதுவா!

கடற்தொடுப்பின் கரையிலுள்ள
 கற்தூணில் மெல்லமெல்ல
 உடற்பாரம் முதுகினிலே
 ஊன்றி, தேய்த்தபடி
 குந்திவிட்டாய் வினாக்குறியாய்
 கூனி, கொதித்தெரியும்
 எந்த வலியெனினும்
 இடியாமல் அதன் சுவையை
 அனுபவித்துச் சுகிக்கின்ற
 அனுக்கிரகம் உனக்குளது
 தனித்துப் போனாயெனும்
 தடுமாற்றம் ஏதுமில்லை

யாருமற்ற கடற்கரையும்
 அரையிருளும், குளிர்காற்றும்
 தூரத்தில் எங்கிருந்தோ
 துமிக்கின்ற ஓரிசையும்
 தாழ்ந்துயர்ந்து மிதந்து செலும்
 தனித்தனிப் பறவைகளும்
 வாழ்வுக்குப் போதாதா
 வழி நெடுக, கை நிறைய
 கட்டியணை முழங்காலை
 கண் கலங்கும், பிறகென்ன
 அழகான தனிமையடா
 அப்படியே செத்து விடு

●

நினைவிலெழல்

இத்தனை ஆண்டாய்
நினைவில் வராமலும்
இருக்கிறாய் தானா
எதுவும் தெரியாமலும்
எங்கோ மனத்தின்
குகையில் இருந்த நீ
எதிரே தாண்டும் குழந்தையின்
கண்களில்
எந்தக் கபடமும் இல்லாச் சிரிப்பில்
மின்னல் போல தோன்றி மறையலாம்

அதனின் நீட்சி
உதட்டில் மெல்லிய சிரிப்பாய்,
வயிற்றை உப்பி
ஆழவிட்டிடும் மூச்சாய் அமையலாம்
சிலர்க்கு
கண்களில் லேசாய் ஈரம் கசியலாம்
நொடிகள் வானில்
நிலைக்குத்தியும் கூட
நிற்கலாம் விழிகள்
முடிந்தால்
சமூக இணையத் தளங்களில்
இருப்பை
தட்டிப் பார்க்கவும் செய்யலாம்
கண்டால்
எங்கே இப்ப? சுகமா?, கேட்க
தயங்கி விரல்கள்

தளர்ந்து பின்வாங்கலாம்
பொம்மை கேட்டுக் குழந்தை அழைக்க
அந்த வேளையும் மறையலாம்
ஆனால்

யாருமே இன்றி
ஆழ்ந்த வெறுமையாய்
அகன்று கிடக்கும் வெளியிடை
சட்டென
எங்கோ இருந்து பறந்து சென்றிடும்
ஒற்றைப் பறவை, சூன்ய வெளியை
உயிர்ப்புடைக் கவியாய் மாற்றுதல் போல

எந்தக் கண்டத் தகட்டின் மூலையில்
இருப்பினும் மண்ணை
தழுவிப் புணர முன்விளையாட்டை
மழை செய்திடும்போது
எழுந்திடும் கலவி வாசம் ஊரின்
மண் மணந்தன்னை
உருகும் படியாய் நாசியில்
மீண்டும் ஊட்டுதல் போல

எங்கே இருக்கிறாய் தெரியாதிருப்பினும்
எந்தத் தொடர்புமே இல்லாதிருப்பினும்
இத்தனை நாட்களாய் நினையாதிருப்பினும்
ஏதோ கணத்தில்
உந்தன் நினைவு எங்கோ யார்க்கோ
எழலாம், நீயும்
உயிரின் மனசால் நொடிகளெனினும்
நினைக்கப்படலாம்
ஆதலால்
ஒருவரிலேனும் ஒருகணம் தன்னும்
உருகும் நினைவாய்ப் பழகி
விடைபெறு
எதிர்வரும் சாவெனல்
ஓர் வெறுங்களவே

காலத்தூரிவக

ஊர் நினைவில் மிதப்பதற்கு
உயிர் விரும்பிக் கேட்கிறது
யார் முகங்கள், எவர் நினைவு
எழுந்து வரும்!, என அறிய
ஆசைதான் எனக்கும்,
ஆனாலும் உடனடியாய்
யோசித்த மாத்திரத்தில்
யுகத்தை முன் கொணர்தலெலாம்
வாய்ப்பில்லை, எனினுமுயிர்
வாய்விட்டுக் கேட்ட பின்னால்
ஏய்த்து, இழுத்தடித்தல்
எனக்கியலாதெனச் சொல்ல

உதட்டைக் கடித்து
ஓரமாய் விழி உருட்டி
புத்தமின்றி மனத்தாள்
பாதையொன்றை வரைந்தாள்
ஆளற்று நீண்டு செலும்
அப்பாதை முடிவினிலே
நீலக் கடல் அகன்று
நிலம் தொட்டுப் புரள்கிறது
வானிலிருந்தெடுத்துத் தான்
வண்ணத்தைச் சேர்த்திருப்பாள்

எழுந்துவரும் என்னுடைய
ஏக்கப் பெருமூச்சை
இழுத்தெறிந்தாள் கடல் மேலே!

ஏதோ சில வெண்கோடாய்
 இதன் படிமம், அப்போதே
 ஆவியாய் கடல் கொஞ்சம்
 அசைந்தெழுந்து வான் முட்ட
 காவியத்தின் அதியுச்சக்
 கட்டம் போல் விழியிருந்து
 அஞ்சனத்தை எடுத்து
 அப்பிவிட்டாள் முகில்மேலே
 பஞ்ச வண்ண முகில்
 பாரமாகிக் கருக்கட்டி
 பன்னீர்க் குடமுடைந்து
 பளபளக்கும் துளிகளெந்தன்
 கண்ணீரோடு சேர்ந்தென்
 கன்னத்தில் உருளுகையில்

ஒவ்வொரு துளிகளிலும்
 ஊரும், உறவுகளும்
 எவ்வளவு இயல்பாக
 என் முன்னே!, உயிரென்னை
 கட்டி அணைத்துக்
 கை இறுகப் பற்றியது
 விட்டுன்னைச் செல்லெனென
 விம்மியது, பூவுலகின்
 காலக் கரைப்பானிந்தக்
 களிமழைதான் காணென்று
 கண்ணைத் துடைத்தென்னைக்
 கட்டியது, காதோரம்

மழையன் பாடல்கள்
 மண்ணீர் மணத்தோடு
 அளைந்தென்னைச் செல்கிறது
 அள்ளி

●

உனக்கு நான் அல்லது எனக்கு நீ

எதுவுமே புரிந்திருக்கவில்லை
எல்லோரும் கூடி அழ
அவனும் சேர்ந்தழுதான்

கண்களை இறுக்கமாக மூடி
ஆடாமல் அசையாமல்
பெட்டிக்குள் அடங்கிப் போய்,
எப்படி அவனிதனை எடுத்துக்கொள்வான்?

முன்னைய நாட்களைப் போலவே
தன்னை
கண்ணாமூச்சியின் பின்
கட்டி அணைப்பாயென்றெண்ணுவானா?
அடிக்கடி ஓடி வந்து
உற்றுப் பார்க்கிறான் உன் முகத்தை
சிரிக்கிறான், அழுகிறான், ஓடித்திரிகிறான்

ஊர் அவனைப் பார்த்தே
ஒப்பாரி வைக்கிறது
ஒன்றும் புரியவில்லை அவனுக்கு
உடைந்தமும் தாயின் சூட்டில் ஒதுங்கி
பிதுங்க முழிக்கிறான்

சுவரில்
நீ தொங்கும் காரணத்தை
அவனறிகின்ற காலத்தில்

இளைத்துப் போனதொரு
மங்கிய கனவாய்
அவனுக்கு நீ, அவ்வளவே!

விடுதலைக்காக நானும்
வேலைக்காக நீயுமாய்
நீட்டிய துப்பாக்கி
உமிழ்ந்த குண்டுகள்
எம்மைத் துளையிட்டு
வீழ்த்திவிட்ட பின்னர்
இப்படியாகத்தான்
என் வீட்டில் என் மகனும்
உன் வீட்டில் உன் மகனும்..

விம்மி அழுவது
வீரனுக்கழகல்ல எனினும்
அம்மி அல்லடா
ஆழ் மனசு.

●

சி. திருக்குமரன்

சென்னை

1988

மீட்டர்

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

உயிர் காவும் பாடல்

தலையணையில் மெல்லத்
தலை திருப்பக் காதோரம்
இலை வருடிச் செல்வதுபோல்
இதமான பாடலொன்று

இங்கேயிதை ஒலிபரப்ப
எவருமில்லை, வாய்ப்புமில்லை
எங்கிருந்தோ சாளரத்தால்
இறங்கி வரும் காற்றோடு
கால், இடுப்பு, தோள் தடவிக்
காதோரம் வழிகிறது,

கிளுவங்குளை நசிந்த
மணமும், நான் விரும்பும்
ஆட்டுப்பால் வாசனையும்
அதனோடு,

நினைவுக்கு வாசமுண்டோ?
நிசந்தானோ!, ஊரில் நான்
வீட்டுப் படியின் மேல்
இருந்தபடி வானொலியில்
கேட்ட பாடலும்
கிடந்துருண்ட வாசனையும்
நாட்டை வீட்டு வேறு ஒரு
நாட்டுக்கு, இடையினிலே
இத்துணை ஆண்டுகளும் தாண்டி,
இருக்குமோ! ஒருவேளை

சித்தம் கலங்கி உள்ளே
சிதைந்து காலமெனும்
வித்தைகளைக் கடந்து
வெளியில் மிதக்கிறதோ!

ஒருக்களித்து மறுபக்கம்
உடல் பிரட்டிப் படுக்கின்றேன்
வருகிறது மீண்டும் அதே பாடல்
வாசனையும், இப்போது
ஆளைச் சுழித்திழுக்கும்
ஆழிபோல் விழியிரண்டும்
குழந்தையாய் என்னைக்
குழைய வைத்த உடுகளும்
இரெட்டை நாடியும்
எழுந்திறங்கும் மார்பெடுப்பும்
காட்சியாய் இதனோடு
கலந்தபடி, எனை மறந்து
கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி
குப்புறப் படுக்கின்றேன்
உள்ளே நானில்லை
உடல் மட்டும் கிடக்கிறது
அள்ளியெனைச் சுமந்து
செல்கிறது அப்பாடல்

கூடு விட்டுக் கூட்டுக்கு
சித்தரன்று புகுந்தாராம்
நாடு விட்டு நாட்டுக்குள்
நானுமிங்கே புகுகின்றேன்
பாடல் காலத்தின்
பாதைகளைத் திறந்துவிட
ஓடி நான் வந்துவிட்டேன்
உயிர் வாழும் தெருவிற்கே

போதுமினிப் போ

வீண்ணேரம், வெறும்பாரம்
வீழ்ந்தாலும் உடல்திருப்பி
ஏனென்று கேட்பதற்கும்
எவருமில்லாதொரு காலம்
போய்க்கொண்டிருப்பதை நீ
புரிகின்றாய், தெரிந்திருந்தும்
வாய் நிறையச் சிரிப்பு
வாழவேண்டுமெனுமெண்ணம்
ஏனுனக்கு எழுகிறது?
என்னவகை ஆசையிது?

உடல் சொல்லிப் பார்க்கிறது
உள்ளிருந்து எழத்திணறித்
தடக்கிவரும் மூச்சும்
தன்னால் முடிந்தவரை
எச்சரித்தும் உனக்கேனோ
எந்தப் பயமுமில்லை
உளம் கசியும் அன்போடு
உனையிங்கே எவ்வுயிரும்
நலம் வாழ நினைத்ததில்லை என்றும்
நன்கறிவாய்
இருந்தும் எதை நம்பி
இன்னும் நீ நடக்கின்றாய்?

இருந்தாலும் இதே வாழ்வு
இறந்தாலும் அதுவே தான்
வருந்தியபடி இடையில்

வாசலிற் தரித்து நின்றல்
பேராசை மிகப்பிடித்த
பெருநோயென்றுணராயா?

இரும்பு மனசுருக
எரிதழலும், வெளியேறா
இரணிய உயிர் பிளக்கக்
கூர்நகமும் கொண்டுள்ளை
கருணைக்கொலை செய்யும்
காலத்தை இனிமேலும்
இழுத்தாலுன் முடிவு
எல்லோரும் நகைத்தெள்ளும்
அழுகுங் கறுமமாய்
ஆகிவிடுமெனுங் கணிப்பை
காதுபடக் கேட்டுமென்ன
காத்திருப்பு? இப்போதில்
எஞ்சிப் போய்க்கிடக்கின்ற
ஏதோவோர் பெயரோடும்
அஞ்சான், எதற்குமே
அசையான்தான் ஆனாலும்
அன்புக்கு முன்னால்
அப்படியே சரணடைந்து
என்புருக நிற்பான்
என்கின்ற நினைவோடும்
புறப்படு நீ, இனிப்போதும்
போய்விட்டா சென்று விடு

●

சதுரங்கம்

உன் வாழ்வில் ஒருபோதும்
உள் நுழையேன் என்பாள்
எனக்கும்தான் ஒரு வாழ்வு
இனி வேண்டாம் என்பான்
மனக் கண்ணுள் இருவருக்கும்
மறைந்திருப்ப தெதுவென்று
நினைவறியும், நெஞ்சம்
நிசமறியும், ஆனாலும்
தாக்கப் பட்டறிவின்
தாராள அனுபவங்கள்
தள்ளிப் போய் நில்லென்று
தவிப்போடு உடுக்கடிக்கும்

பேச்சென்னும் இன்பப்
பெருவெளியில் இருவருமே
நீச்சலடிக்கின்ற பொழுதில் முன்னாலே
சதுரங்கப் பலகையொன்றைச்
சாட்டுக்கு வைத்திருப்பர்
அவதானக் காய் நகர்த்தல்
அரங்கேறும், கருக்கலிலே
தவங்கலையும், முன்னிருந்து
தள்ளாடும் பலகையது
மாய மோகினியாய் மறைந்துவிடும்
அவன் நனைவான்
அவள் தோய்வாள்
பதினம் வயதுகளில்
பாரிதுதான் கடைசியென்று

கைமைத்துனம் செய்யும்
கதையாய், நெஞ்செரிந்தால்
இனிமேற் புகைப்பதில்லை
இத்தோடு, என அன்றை
அவ்வேளை கடத்துகின்ற
ஆறுதலாய் நாள் முடியும்

மறுநாள் இல்லையெனின்
அதன் மறுநாள் மறுபடியும்
செருமலுடன் இருவருவருமே
சினைக்காமச் செருக்களத்தில்,
அதே சதுரங்கம் அதே காய்நகர்த்தல்
நனைந்தும் தோய்ந்தும்
நாள் முடிய, வேதாளம்
பனையென்று முருங்கையிலே ஏறும்,
மறுபடியும்

●

சிறையை வேண்டும் பறவை

மழையும் நிசப்தமும் கூடியிருந்த
ஆழ்ந்த இரவொன்றில்
கூட்டை நெருங்கிய வேடுவர்
அந்தப் பறவையைப் பிடித்துச் சென்றனர்
ஒவ்வொரு இறகாக, ஒவ்வொரு நகமாக
ரசித்து, ருசித்து
தேர்ந்த கலாரசனை மிக்கவராய்,
விதை சிதையும் வாதைதானெனினும்
இணையும், குஞ்சும் நினைவிலாட
தன்னையது மாய்த்துக் கொள்ளவில்லை

எப்படியோ குற்றியிராய்
அண்டைக் கடல் தாண்ட அங்கேயும்,
நாட்களோட
வதை வழமையானதாகிப்
பழகிப் போயிற்றுப் பறவைக்கு
குஞ்சும், இணையும்
இணையும் நினைவும்
அத்தனை ரணங்களுக்கும்
ஒளடதமாய்

கடல்கள், மலைகள் தாண்டிக்
கண்டம் கடந்தும்
கூண்டு வாழ்வே அதன்
குறித்துவைத்த விதி போல!
வதைக்காமல் சிதைக்கும்
வல்லமைமிக்கோராய் வெள்ளையர்

குளிரும் தனிமையும் குதறிச் சிதைக்க
கால நீட்சியும்தான்,

சிறகடிப்பதையும் பறப்பதையும்கூட
மறந்து போயிருந்த இருட் பொழுதில்
திடீரென ஒருநாள் அவர்கள்
கூண்டைத் திறந்து விட்டார்கள்

வெளியே வந்தபோது
உலகு வேறுமாதிரி இருந்தது
திக்குமுக்காடிப் போனது பறவை
வாழத் தெரியவில்லை, வாழ முடியவில்லை

எனினும்
ஆயிரம் ஆசைகளோடு
இதையும் மேவி எழுவேன்
இனியெலாம் சுகமே வாவென
இணையிடம் சொன்ன போதுதான்
தான் மிகவும் தாமதித்து விட்டேனென்பது
பறவைக்குப் புரிந்தது
இப்போதில்
தன்னை மீண்டும்
கூண்டுள் அடைக்குமாறு
அவர்களிடம் வேண்டிக் கோரியிருக்கிறது
பறவை

●

தொடுவாவம்

காற்றிலுன் உடல் வாசம்
கடல் கடந்து வீசுகையில்
காலவெளி கரைந்து
கண்முன்னே உன் விம்பம்,
அப்படியே ஓடி வந்து
அணைத்தால் கைகளுக்குள்
எப்படி நீயின்றிப் போனாய்? அண்ணாந்தால்
எல்லாத் திசைகளிலும்
எங்கணுமே உன்னுருவம்
தொடுவானம் போலத்
தொலைவுணராத் தொலைவில் நீ
எட்டிடுவேன் உனையென்னும்
ஏதோவோர் நப்பாசை.
ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றேன்
உனை நோக்கி, நீயேனோ..?
கடற்தொடுப்பில் மூழ்குகின்ற
கடைசிக் கணச் சூரியனாய்
வீழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாய்
விதியென்னும் கடலுள்ளே

ஓவ்வொரு குழந்தையிலும் நீ

இம்முறையும் வெயில்
விளாசி அடித்தது
இலைகள் பழுத்து விழுந்தன
புற்கள் கருகிப் போயின
பின்னர் மழை
குருத்துகளும், பூக்களுமாய்
மரங்கள்
புற்களும் பசுமையாய்,
காற்றோடு குளிர் ஆரம்பிக்கிறது
மறுபடியும் குளிராடையைப்
போர்த்தத் துவங்கி இருக்கிறேன்
இப்படியாய்
பருவங்கள் மாறி மாறி
பல ஆண்டுகள்
ஆனால்
நீதான் இன்னும் என்னிடம் வரவில்லை

இன்றும் கூட என்னைப் பார்த்து
கை காட்டிச் சிரித்துப் போன
அந்தக் குழந்தையின்
கண்களிலும் உன்னைக் கண்டேன்
இங்கு நான் காண்கிற
ஓவ்வொரு குழந்தையிலும்
ஏதோ ஒரு வடிவத்தில்
எப்படியோ நீ இருந்து விடுகிறாய்

அயர்லாந்தின்

லிவி நதி பாய்கின்ற கரையின்
நடைபாதையில் ஒரு கடுவன் குட்டி
தன் தந்தையின் தோள்களில் ஏறியிருந்து
எண் திசைகளுக்கும் கை காட்டி
கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்
பேசும் கண்களோ சிரிப்போ
ஏதோ உன் சாங்கம் அவனிலும்

என்னையே அறியாமல்
என் தோள்களையும் நெஞ்சையும்
தடவிப் பார்த்தபோது
நீயும் என் தோள்களில் இருந்தாய்
நிறையக் கேள்விகள் கேட்டாய்
எல்லாவற்றுக்கும்
நீண்ட நேரம் ஆசையாய்
பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்
உன்னிடம் பேசிவிட்டுத் திரும்பியபோது
அருகே நின்றிருந்த ஒருவர்
தன் அறிமுக அட்டையை என்னிடம் கொடுத்தார்
திருப்பிப் பார்த்தேன்
மிக நல்ல மனிதர் போல
ம்.. மனநல மருத்துவர்

நதி பாலத்தைக் கடந்து
நுரைத்துப் பாய்கிற சந்திக்கருகில்
வீதிக் கலைஞனொருவன்
பிடில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்
அருகே அவனது சின்ன மகன்
அவ்வளவு அழகாகத் தலையாட்டி
ரசித்தபடி,
அந்தக் குழந்தையின்
உதடுகளும், இமைகளும்
உன்னதைப் போலவே இருந்தது
அந்த வேளையில் நான்
அவனுடைய தந்தையானேன்

அடம் பிடித்தபடியும்
துள்ளிக் குதித்தபடியும்
தன் தந்தையுடன் செல்கின்ற
ஒவ்வொரு
செல்லக்குட்டி மகனின் கண்களும்
என்னைப் பார்த்துச் சொல்கிறது
இந்தக் கணத்திலே
நீதான் என் அப்பாவாக இருக்கிறாய்

●

இறக்கிவிடு என்னை இனிக்காணும்

களைத்துப் போய் விட்டேன்
காலச் சாரதியே
என் மண்ணைப் பார்க்க முடிந்த
எங்கேனுமோர் திருப்பத்தில்
என்னை இறக்கி விடு
நேற்றெனும் நினைவு கலங்கலாய்,
இன்று இதோ கடந்து போகிறது
நாளை தெரியாது
இல்லாமைப் பெருங்கனத்தை
இருப்பாய்ச் சுமந்தபடி
எவ்வளவு தூரந்தான்..
இறக்கி விடு

ஓர்மம் என்னவாயிற்றென்பதுவாய்
உயர்த்தாதே புருவத்தை!
இரும்பு முட்களேறும் இருளறை,
வதையே சிதைகின்ற வதை,
ஆளில்லாத வெளி,
ஆறுதற்குத் தோள் சாய
உறவில்லாத ஊர்,
பிரிவெனும் பெருவலியினாற் பின்னிய
மின்சார நாற்காலி, அதிற் தினமும்
உயரமுத்த மின்சாரம் பாய்ச்சும்
கன்றினதும் பசவினதும் கண்ணீர்
இப்படியோர் பாதை வழி
எனையேற்றி வந்து விட்டு
எப்படி மனம் வந்து
எனைப்பார்த்து ஓர்மமென்பாய்?
குலுக்கிய குலுக்கில்

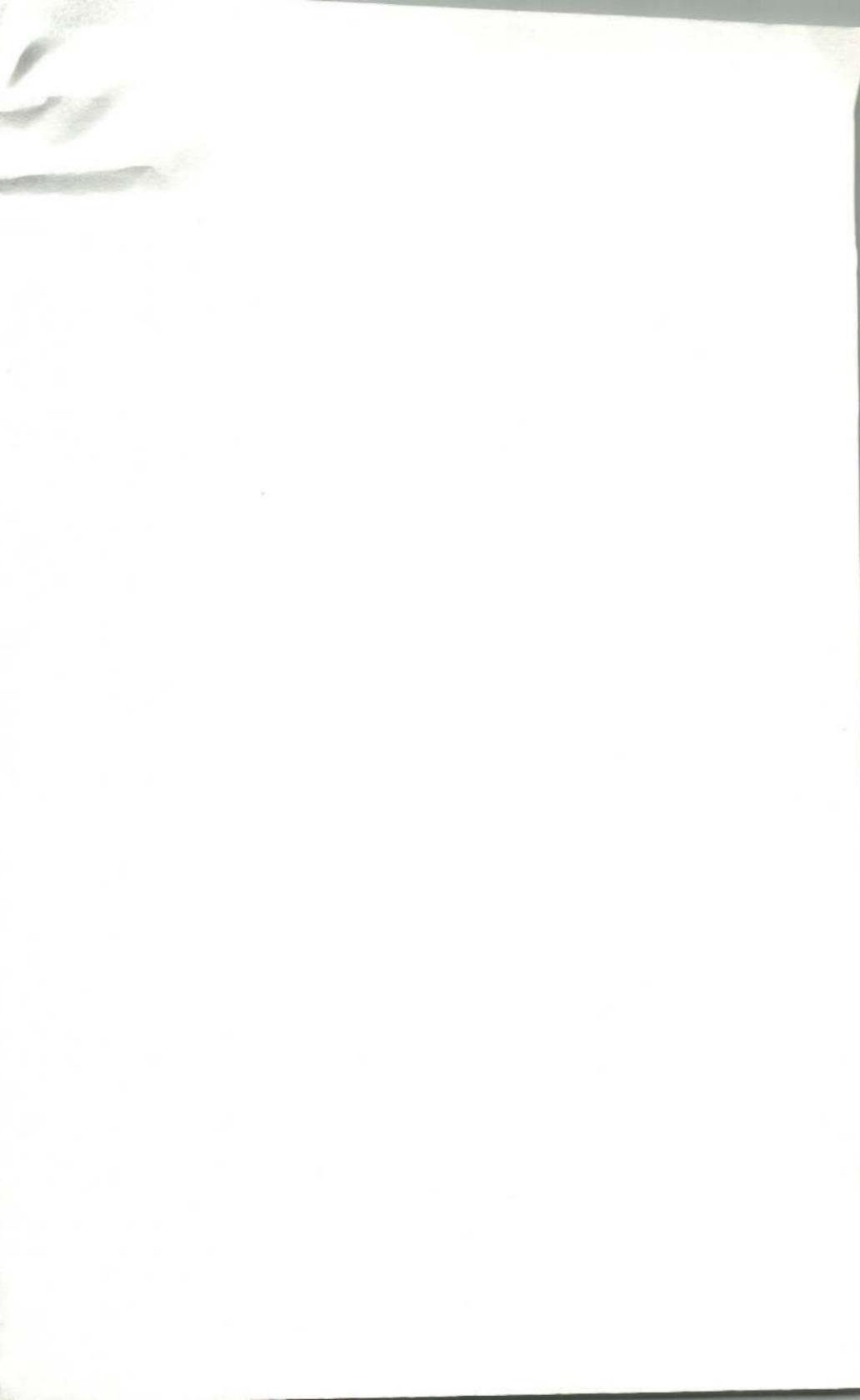
குடல் பிரண்டு போயிற்று
இனியுமுன் வாகனத்தில்
இயலாது, இறக்கி விடு

எதுவுமே இல்லாமற் போகலாம்
இறுதியிற் போய்ச் சாய்கின்ற மரத்தில்
நிழலிருக்காதென்பதைத்தான்
நினைப்பதற்கே முடியவில்லை
அப்படியே முழுவதுமாய் வழித்தெடுத்து
இரண்டு கைகளிலும் அள்ளி
உயிருற்றி வளர்த்த மரமது
மலைபோற் தெரிந்த அதன் கனவை
குடைந்துள் நுழைகையில்
அது தொடுவானமாயிற்று

கடலதை விழுங்கியதாய்
கண்ணுக்குத் தெரிந்தாலும்
உடைத்துக் கொடுத்தது
உபகண்டம்தான்
ஒருநாளில்லை ஒருநாள்
தாகத்தின் தகிப்புத் தாங்காமல்
உபகண்டம் உடைய
உதிக்குமெம் கனவு
அருவமாய் இருந்தேனும்
அதையணைப்பேன், ஆதலால்
இப்போதைக்கென்னை
என் மண்ணிலிறக்கி விடு

குருதி வடியுமெம் கனவின்
காயத்துக்கு
கை மருந்துக் கவிதையால்
கட்டுப் போட்டு விட்டு
எட்டப் போய்விடுகிறேன்
போதுமினி, விரைவாக
இறக்கி விடு என்னை
இனிமேலும் இயலாது

இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளை நாம் வாசிக்கையில் கவித்துவ அனுபவத்தையும் மீறி நம்மீது துயரத்தின் நிழல் படிவதை உணராமல் இருக்க முடியாது. சமகாலத்தில், நம் கண்ணெதிரே நம் சொந்த மக்கள் மடிவதைப் பார்த்திருந்தோம். அது எத்தகைய துயரம் என்பதை திருக்குமரனின் கவிதைகள் வழியே உணர முடிகிறது. குறிப்பாக, போர்க்காலத்தில் மட்டுமல்ல; போருக்குப் பிந்திய, போர்த் தோல்விக்குப் பிந்திய காலகட்டத்தின் துயரத்தை.

திருக்குமரனின் கவிதைகள் நம் மனசாட்சியிடம் நேரடியாகப் பேசுகின்றன. ஓர் இனத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடியவன் இத்தகைய வாதைகளைத்தான் அனுபவிக்க வேண்டுமா என்ற கேள்வியை அக்கவிதைகள் நம்மை நோக்கிக் கேட்கின்றன.

ISBN: 978-93-81099-52-0

ISBN 938109952-0

உயிர் எழுத்து பதிப்பகம்

₹ 120